

Areport

6/2017

Žena s generálskou hvězdou

2

S brigádní generálkou Lenkou Šmerdovou jsme hovořili nejen o personalistice a genderové politice

Orli místo jaguárů

6

Tradiční kurz tentokrát přivedl studenty Univerzity obrany do africké džungle

Warrior 2017

8

Stodruhý průzkumný prapor prokázal v Jordánsku svoji profesionalitu a připravenost



Jako jeden tým

Tři stovky českých a amerických výsadkářů nacvičovaly během cvičení Saber Junction 2017 dobytí letiště Hradčany

strana 14

Mezinárodní cvičení týmů zásahových jednotek vojenských policí v Hannoveru

SWATEX 2017



V německém Hannoveru na škole Vojenské policie (Kommando Feldjäger der Bundeswehr) proběhlo mezinárodní cvičení zásahových jednotek vojenských policí (SWAT týmů). Cvičení se účastnili příslušníci Pohotovostního oddělení Velitelství Vojenské policie Tábor společně se zásahovými týmy vojenské policie z Německa, Polska, Rakouska a Švýcarska.

Společné cvičení bylo zaměřeno na vzájemnou výměnu znalostí a zkušeností z oblasti služebních zákroků proti nebezpečným pachatelům a řešení mimořádných, krizových situací s protiteroristickým charakterem. Výměna zkušeností byla soustředěna v první části na organizační

strukturu, plnění úkolů, legislativní rámec, materiální vybavení (zbraně, technika a speciální materiál) účastníků se jednotek. Druhá část cvičení byla věnována praktickému výcviku zásahových jednotek se zaměřením na taktické postupy při služebním zákroku proti nebezpečným

pachatelům ve vozidle a v budově, zadržení skupiny nebezpečných pachatelů v zalesněném prostoru a samozřejmě součástí této části byl výcvik ve střelecké přípravě s ostrou municí. Tato část probíhala ve dvou dnech, kdy bylo umožněno zástupcům cvičících jednotek seznámit se s taktickými postupy, úrovní připravenosti participujících jednotek a možnost vzájemné výměny zkušeností a rozboru provedených služebních zákroků. Ve třetí, finální části výcviku byla provedena společná dvoudenní protiteroristická operace „GANDALF“, zadržení skupiny nebezpečných pachatelů a záchranu rukojmí v hotelovém komplexu.

Operace Gandalf

Mezinárodní uskupení realizující operaci „GANDALF“ disponovalo týmy odstřelovačů (2x POL, CZE, CHE), desetičlennými SWAT týmy (POL, CZE, CHE, AUT a SRN), leteckými průzkumnými prostředky a bylo podporováno jednotkami Vojenské policie (SRN) s pancéřovými vozidly. Operace proběhla pod mezinárodním velením, kde byli vyčleněni zástupci jednotlivých národů. V této závěrečné části proběhla společná analýza operace, plánovací proces a vlastní realizace s využitím veškerých prostředků a sil, jimiž toto mezinárodní uskupení disponovalo. Splnění a provedení operace bylo hodnoceno pozorovateli z účastnících se zemí a zástupci Dánska, kteří v budoucnu chtějí zahájit vzájemnou spolupráci.

Reakce na aktuální hrozby

S ohledem na současnou aktuální bezpečnostní situaci v Evropě se v celém průběhu cvičení odrážel velký zájem velitelských orgánů a médií o zásahové jednotky, o jejich materiální a technické zabezpečení a v neposlední řadě úroveň a schopnost nasazení těchto jednotek. Znatelně se zde projevoval fakt, že v okolních státech mají zásahové jednotky Vojenské policie obrovskou prioritu a jsou velice ceněné s ohledem na jejich speciální výcvik, přípravu, výběr personálu a speciální materiální vybavení. Cvičení tohoto charakteru a rozsahu je pořádáno každoročně a jednotlivé země se střídají v jejich pořádání. Pro českou stranu to byla první zkušenost a možnost se takového cvičení účastnit. A jak říká náčelník

Pohotovostního oddělení major Lubomír Štarha, který se výcviku účastnil, velice cenou zkušeností a jedinečnou možností navázání mezinárodních kontaktů u jednotek podobného charakteru jako je Pohotovostní oddělení. „Možnosti účastnit se takového cvičení si všichni velice ceníme. Za dobu fungování Pohotovostních oddělení u Vojenské policie byla toto první a jedinečná možnost mezinárodní spolupráce se zásahovými jednotkami. V minulosti jsme vždy spolupracovali se zásahovými jednotkami Policie České republiky na národní úrovni. Možnost výměny zkušeností a znalostí na mezinárodní úrovni byla velice přínosná pro všechny účastníky cvičení. Doufáme, že v započaté spolupráci budeme moci pokračovat i v letech následujících,“ uvedl major Štarha.

Intenzivní nábor

Vzhledem k poloze České republiky v rámci Evropy je zřejmé, že potřeba jednotek se zaměřením na problematiku, kterou se zabývá Pohotovostní oddělení, bude i u nás nadále stoupat. S tímto je spjaté i navyšování počtů tabulkových míst na těchto odděleních a následná potřeba tyto pozice naplnit personálem. V letošním roce probíhá intenzivní nábor a výběr nových příslušníků oddělení. Na jaře proběhlo první výběrové řízení a v měsíci květnu, srpnu a listopadu jsou plánována další. Vše je směřováno k tomu, aby do konce roku bylo Pohotovostní oddělení personálně naplněno.

Text: mjr. Lubomír Štarha,
foto: archiv autora



obsah

SWATEX 2017	1
Mezinárodní cvičení týmů zásahových jednotek vojenských policíí v Hannoveru	
Žena s generálskou hvězdou	2
S brigádní generálkou Lenkou Šmerdovou jsme hovořili nejen o personalistice a genderové politice	
Orlí místo jaguárů	6
Tradiční kurz tentokrát přivedl studenty Univerzity obrany do africké džungle	
Warrior 2017	8
Stodvojka v Jordánsku dokázala svoji profesionalitu a připravenost	
V minovém poli	10
Stovka vojáků ženijních odborností 4. brigádního úkolového uskupení se na Boleticích zdokonalovala v ostrém trhání a minování	
Hrdina týdne v Iráku	12
Obětavost tváří v tvář následkům řádění Daeš v Mosulu	
Jak se staví polní hotel	13
Koncem března přenocovalo 550 příslušníků konvoje Enhanced Forward Presence v polním táboře v Jaselských kasárnách ve Staré Boleslavi	
Jako jeden tým	14
Tři stovky českých a amerických výsadkářů nacvičovaly během cvičení Saber Junction 2017 dobytí letiště Hradčany	
MAY DAY – MAY DAY – MAY DAY	17
Vojenská letištní hasičská jednotka 22. základny vrtulníkového letectva si vyzkoušela součinnost s IZS při pádu vojenského vrtulníku	
Mascal	18
Český polní chirurgický tým zvládl hromadný příjem raněných na výbornou	
Hasič	20
Představujeme vojenské profese	
Od zpravodajců se neodchází ani v devadesáti	22
Bývalý ředitel vojenské rozvedky generálporučík Radovan Procházka oslavil devadesáté narozeniny	
Nadstandardní vztahy s partnery	26
V rozhovoru s ředitelem KVV České Budějovice plk. Aloisem Urbanem představujeme jeho velitelství	
KVV České Budějovice a pěší rota AZ	28
Představujeme krajskou vojenskou velitelství	
Po roce opět nejlepší	29
Studenti Univerzity obrany uspěli v soutěži Medik roku, pořádané tentokrát v tábořské nemocnici	
Deník záložníků	30
První kroky příslušníků aktivní zálohy AČR den za dnem	
Balistické štíty	32
Technika a výzbroj	
Kulometry M240L/LW	35
Technika a výzbroj	
Vrtulník CH-53K King Stallion	36
Technika a výzbroj	
Uctily tragédii lidických žen	38
Od vyhlazení středočeské obce Lidice uplynulo 75 let	
Setkání vrchních praporčíků	38
Rukávové znaky	40
Manuál profesionálního vojáka	
Průmyslový den	41
Zóna 2017	42
Specialisté z 314. centra výstrahy prověřovali schopnosti včasné detekce úniku radiace a jejího šíření	
Pod palbou barev a papíru	44
Válečné plakáty, jejichž ojedinělá sbírka VÚA je v současné době vystavena v Alšově jihočeské galerii na Hluboké, sehrály během obou světových válek významnou roli	
Hoši od Zborova, klidně v zemi spíte	48
Historie	

S brigádní generálkou Lenkou Šmerdovou jsme hovořili nejen o personalistice a genderové politice

Žena s generálskou hvězdou

Letošní povyšování do generálských hodností na Pražském hradě bylo výjimečné. A to především tím, že generálskou hvězdu získala poprvé v historii Armády České republiky žena. A právě z tohoto důvodu jsme brigádní generálku Lenku Šmerdovou požádali o tento rozhovor.

Do armády jste vstoupila v polovině osmdesátých let minulého století, v té době mohly ženy studovat v ozbrojených silách jen formu neakreditovaného studia. V současnosti mají na Univerzitě obrany třicetiprocentní zastoupení. Je možné jen v průběhu vaší služby sledovat výraznou proměnu v přístupu armády k zapojení žen?

Určitě. Během těch více než třiceti let se pro ženy mající zájem o službu v armádě otevřely možnosti naplno. Když jsem nastupovala já, musely mít ženy maturitu na civilní škole a pak teprve mohly absolvovat odbornou školu, jejíž součástí byl i základní vojenský výcvik. Vojenské vysoké školy se pro ženy otevřely až později. Ani spektrum funkcí, na kterých mohly sloužit, nebylo zdaleka tak široké, jako je tomu nyní. Jednalo se především o logistiku, zdravotnictví, spisovenskou službu a spojařskou oblast. Do vyšších pozic, například na Generální štáb i k řadě dalších odborností, se dostaly až poté, co se armáda začala profesionalizovat.

Myslíte si, že to postupné otevírání se armády pro ženy představovalo trend doby, anebo že si tu cestičku prošlapávaly především ženy již sloužící v armádě svou každodenní prací?

Svůj vliv asi měly oba tyto faktory. Původní představa armády jako organizace zaměstnávající výhradně muže ustupovala postupně do pozadí. Svou roli ale sehrálo i to, jak se ženy v armádě osvědčily. Díky tomu se pro ně otvíraly další možnosti. Byla to vlastně jakási sněhová koule, která se nabalovala stále více a více.

Vzpomínáte si na absolvování základního výcviku na začátku vaší kariéry, byl to takový ten klasický tvrdý přijímač, jímž procházeli muži?

Na odborné spojařské škole v Praze, kterou jsme absolvovala, byly výhradně ženy.



I na postech velitelek čet a roty byly ženy. Prošly jsme ale i standardním výcvikem, který pro nás ve většině případů organizovali právě muži.

Jak moc dělalo ženám problémy střilet, anebo házet ostrým granátem?

Myslím si, že ženy jsou na tyto záležitosti docela šikovné. Neříkám, že se nám je podaří zvládnout vždy napoprvé, ale svou cílevědomostí se snažíme si tyto záležitosti osvojit tak, abychom nezaostávaly za muži. Ostatně s některými kolegyněmi jsem měla možnost se v loňském roce účastnit střelecké soutěže, kterou nechala zorganizovat

manželka prezidenta Zemana Ivana, a naše armádní družstvo v ní zvítězilo.

Co tak nejvíce láká ženy na armádě?

Jistota na straně zaměstnavatele, prestiž povolání, ale také sociální zabezpečení, které jim armáda může nabídnout. Dále je to možnost zapojit se do netradičních oborů, jež v civilu nejsou. Také řada žen, neméně než mužů, chce pracovat v různorodém prostředí s lidmi i s atraktivní technikou. Svoji roli může sehrávat i nošení stejnokroje, který má dnešní armáda velmi pohledný. Zkrátka armáda je dnes pro ženy nejméně atraktivní, než pro muže.

Není pro ně ale také příjemné pracovat v převážně mužském prostředí, kde se jim ze strany kolegů může dostávat jistého gentlemanství?

Určitě i tohle sehrává svoji roli. Mužské kolektivy skutečně možná lépe přijmou právě ženy. Důvodem může být i to, že je tak trochu zjemňují a kultivují. Muži většinou po příchodu ženy uberou na drsnosti a snaží se vyvarovat některým nepříliš kultivovaným projevům. Ten kolektiv je pak da- leko vyváženější.

Vaše jmenování do generálské hodnosti se setkala se dvěma reakcemi. Jedna skupina tvrdila, že je to z genderového hlediska jediné dobře a že s ohledem na třináctiprocentní zastoupení žen v armádě by měly generálskou hodnost dostat ještě další ženy. Některí poslanci ale příliš nadšení nebyli, argumentovali tím, že prý nesplňujete zákonné podmínky a jmenování vás navíc do budoucna poškozuje i profesně. Jak jste vnímala tyto reakce?

Těžko se mohou vyjadřovat k názorům poslanců. To by byla otázka spíše na ně. Nemyslím si ale, že jmenování by mi mělo nějak překážet v profesním rozvoji. Spíše naopak. Osobně jsem přesvědčena, že skutečně nazrála doba, aby ženy byly ve velení armády. Nesmírně si toho vážím. Získání generálské hvězdy je pro mne obrovská výzva. Jsem přesvědčena, že právě z této pozice budu moci ještě více napomáhat personální práci v armádě a nejen tam. Ostatně jmenování do generálské hodnosti беру také jako vyjádření vážnosti a podpory úkolu doplňování armády lidskými zdroji, který plním, se svými podřízenými, kolegy i nadřízenými, protože bez nich bych tohoto úspěchu nikdy nedosáhla.

Nemrzelo vás, že se z vašeho jmenování stala spíše politická záležitost?

Koho by nemrzelo zlí jazykové či nepřejícníci, ale na Hradě jsem si tu atmosféru užila. Ten sváteční akt byl pro nás nově jmenované i povýšené generály něčím mimořádným a o to víc, že jsme tam mohli stát vedle válečných veteránů. Byla to nezapomenutelná chvíle, která se většinou neopakuje a „napopne“ vás do další práce.

Jak moc vám vadí mediální tlak, kterému jste nyní vystavena?

Věřím tomu, že to bude jednorázová záležitost, a že se s tím dokáží nějak vypořádat. Doufám, že za pár dnů ten zájem opadne a já se budu moci věnovat v klidu své práci a studiu, což je pro mne v současné době hodně důležité. Navíc ke všem rozhovorům a vystoupením přistupuji s tím, že takto mohu lépe prezentovat potřeby armády – propagovat náboru a říci, jaké konkrétně vojáky potřebujeme. Z předchozí praxe vím, že publicita při rekrutaci hodně pomáhá.

Už si lidé zvykli oslovovat vás: paní generálko? Je to něco nového, ani nám to zatím nejde příliš přes jazyk... Zvyká se na to skutečně těžko. Už mi také někteří lidé říkali paní generálová. Myslím

si, že je to nezvyklé pro všechny. Američané to asi mají jednodušší, všechny hodnosti říkají v angličtině jen v mužském rodě. U nás se ale správně má používat oslovení paní generálko. Snad si na to časem zvykneme.

Proč se podle vás právě v posledních letech věnuje taková pozornost genderové politice?

V minulosti ne vždy měly ženy v armádě úplně rovnocenné postavení. Během své kariéry jsem se také setkala s veliteli, kteří mne zpočátku nepříliš brali. Jeden z nich mi hned na začátku řekl na rovinu, že na tuto funkci ženu nechtl. Dal mi ale šanci a bylo jen na mne, zda ho přesvědčím o svých kvalitách. Nakonec to byli právě i tito velitelé, na něž strašně ráda vzpomínám, a od kterých jsem se toho moc naučila.

Doby určitého podceňování žen jsou naštěstí již dávno minulostí. A právě to je výsledkem jisté emancipační politiky, kterou v poslední době nazýváme genderovou politikou. Ženy stále více prokazují, že zvládnou v mnoha případech splnit úkoly úplně stejně jako muži. A proto jsou také dosazovány na vyšší a velitelské pozice. Jsem přesvědčena, že v naší armádě již žádné genderové problémy nejsou. Naopak ženy a muži mají v armádě rovné postavení a je jen na nich, jak svou šanci uchopí.

Přesto ale občas, a to především na těch bojových funkcích, slyšíme ze strany mužů určité podceňování. Je to dáno především tím, že armáda je již historicky brána jako ryze mužská záležitost?

Určitě je to dané historicky. Armády, to byly v minulosti vždy jen muži. Právě oni odcházeli do válek a sváděli bitvy. Muži prostě jsou válečníci. Přesto si ale myslím, že ženy mají v armádě místo. Po fyzické stránce se statisticky mužům nikdy nevyrovnáme, na druhou stranu ale existují jednotlivé případy, které svědčí o opaku. Navíc i ženy mají své nesporné přednosti. Jsou oblasti, kde na ně prostě muži nemají. A právě na základě toho bychom mohly dokázat, že v moderní armádě máme své místo.

Armáda byla po staletí pro ženy tabu. Nebyl to ale také ze strany mužů projev určitého gentlemanství, prostě se tím snažili ochránit ženy před nebezpečím a válečnou vřavou...

Samozřejmě. Svou roli sehrávalo i to, že žena je nejen manželka, ale i matka dětí a ochránkyně rodinného krbu. Kdyby nesehrávala tuto roli, muži by se neměli z války kam vracet. Přišli by o své zázemí. Pokud je žena zapojena do stejných činností jako oni, může to být pro ně asi složitější. Je potřeba určité dohody, o rozdělení úloh. Nesmí chybět vzájemné porozumění a tolerance. Ale i to je možné. Máme spoustu dobře fungujících vojenských manželství, ve kterých jsou děti. Manželky odjíždí do zahraničních misí, a přesto ty rodiny žijí spokojeným životem.

Z funkce ředitelky odboru jste postoupila na post poradkyně náčelníka Generálního štábu. Není vám

trochu líto, že vás to tak trochu odvede od každodenní praktické personální práce?

Ne, tak tomu není. Kromě toho, že budu mít kancelář na Generálním štábu, ponechávám si i tu současnou. Jsem poradkyní náčelníka Generálního štábu právě pro lidské zdroje. Doplňování personálu sice z této pozice nebudu přímo řídit, přesto ale budu moci tyto záležitosti ovlivňovat. Budu se určitě snažit všemi silami pomáhat v oblasti personalistiky, ale nejen tam.

Znamená to, že koncepční záležitosti týkající se lidských zdrojů budete plně ovlivňovat?

Určitě. A právě to je asi ta nejdůležitější oblast. Navíc tím, že mi zůstává i tato kancelář, rozhodně neodejdu z centra dění ani u náborářů. Nezbytné informace budu mít prakticky bezprostředně k dispozici.

Existují určité štábní a administrativní funkce, na které se ženy vysloveně hodí, je ale skutečně možné dosazovat ženy do celého spektra funkcí v armádě?

Muži a ženy jsou fyzicky odlišní. Ženy se prostě pro některé funkce hodí více, pro některé méně. To ale nevylučuje výjimky. Pokud je žena osobnost a chce jít do první linie, tak to nejspíš dokáže. To ostatně potvrzuje skutečnost, že máme i ženy bojovnice.

Příslušníci některých bojových jednotek argumentují tím, že přítomnost ženy může za určitých okolností poněkud rozklížit nasazený tým, v případě zranění ženy se prý muži snaží spíše zachránit ji a přestávají bojovat...

K takovýmto případům skutečně může docházet. Ale to je dané tím, jak stále ještě zejména ve střední Evropě vnímáme ženy. U mužů pořád vůči ženám přetrvává jisté gentlemanství. A právě tento aspekt by se mohl projevit ve formě jakéhosi ochranné situace. Položme si ale i otázku, jak budete reagovat, když v boji vedle vás zasáhnou vašeho nejlepšího kamaráda?

V Afghánistánu jsem se například setkal s tím, když se náš voják snažil pomoci příslušnici US Army nesoucí těžké břemeno, že se cítila dotčena. Právě tohle máte na mysli?

Ano, to je přesně ono. Ve Vyškově jsem měla možnost vidět americké důstojníky, kteří postávali a kouřili, zatímco ženy poddůstojnice tahaly kolem nich těžké kabely. Nevím, zda by něco podobného bylo u nás možné. Muži by se na to asi nevydrželi dívat a začali by pomáhat. Ale v řadě armád je to naprosto normální. Nedělají vůbec žádné rozdíly mezi pohlavím. A to i v případě takovéto fyzicky náročné práce. Nejspíš k něčemu podobnému také spějeme. Ale to neznamená, že by neexistovaly i opačné případy. V kurzu základní přípravy jsem viděla i ženy, které naopak pomáhaly mužům se zvládnutím některých úkolů. Právě v takovýchto smíšených týmech se objevuje nová motivace. Chlapi si prostě řeknou,

že když to zvládne ženská, musí se s tím také vypořádat a vyburcuje je to k lepším výsledkům.

Převažující část vaší kariéry pracujete v personální oblasti. Jak moc složité je zajišťovat kvalitní lidské zdroje pro armádu?

Ač se to možné nezdá, tak to jsou velice náročné úkoly. Je s tím spojená každodenní práce rekrutérů v terénu. Musí vysvětlovat, informovat zájemce, přibližovat jim, co je čeká, co musí splnit atd. Každý z rekrutérů musí především lidi zaujmout a následně udržet jejich zájem. Proces vstupu těchto zájemců do armády není právě jednoduchý a vyžaduje určitý čas.

Říká se, že lidské zdroje představují to nejdůležitější, co armáda má. Je to daleko důležitější než zbraň, technika či výcvikové objekty...

To ale není jen nějaká fráze, tak tomu skutečně je. Pokud nebudeme mít kvalitní a dobře vycvičené vojáky, technika nám bude stát někde v garážích. Investice do personálu je klíčová. Když se z rekrutů stanou kvalitně připravení vojáci, mnohonásobně se nám to později vrátí. Proto je právě nutné věnovat takovou pozornost péči o lidi.

Sloužíte více než třicet let, jaký vývoj či etapy jste v tomto poměrně dlouhém období právě ve vaší oblasti zaznamenala?

V náboru pracuji posledních sedmnáct let. Byla jsem u zrodu centra personálního marketingu. Následně na to se zakládala rekrutační střediska a za pár let také střediska pro výběr personálu. Ty počáteční doby byly hodně pionýrské, neměli jsme ani dostatečné vybavení. Ze začátku nás vnímali jako rozdavače letáků, ani armáda neuměla s lidskými zdroji náležitě pracovat. Bylo to období, kdy se přecházelo na profesionální ozbrojené síly. V té době byl poměrně značný zájem o službu v armádě,

A fakta

Lenka Šmerdová se narodila 20. května 1964 ve Slavičíně. Po absolvování vojenské odborné školy v pražských Bohnicích zahájila vojenskou kariéru jako pomocnice náčelníka personální skupiny pluku. Později pracovala jako důstojnice školní jednotky. Po roce 2000 vystrídala funkce náčelnice personální skupiny, specialistka centra personálního marketingu, zástupkyně náčelníka a náčelnice oddělení rekrutací a výběru. I v dalších pracovala v personální oblasti. Konkrétně jako ředitelka odboru náboru a ředitelka a náčelnice odboru doplňování vojenského personálu. Od dubna letošního roku je poradkyní náčelníka Generálního štábu AČR. Lenka Šmerdová je vdaná, má syna Matěje. Zajímá se o cestování, divadlo a literaturu.

takže jsme nabírali opravdu velké množství nových vojáků. Pak v důsledku ekonomické krize došlo k výraznému propadu náboru. Ten se kolem roku 2010 téměř utlumil. Přijímali jsme jen zájemce o studium vojenských škol a navíc jen pár specialistů. No a zhruba před třemi roky se náborový boom obnovil. Bylo rozhodnuto, že armáda dosáhne vyšších operačních schopností, a k tomu je potřebný personál. Poslední dva roky jsme nabírali dva tisíce zájemců ročně, předtím to bylo patnáct set. V roce 2013 došlo k centralizaci procesu doplňování personálu, znovu byla budována rekrutační střediska a jejich pracoviště. Byl navýšen počet oddělení pro výběr personálu při vojenských nemocnicích a došlo k zásadním změnám v procesu výběru vojenského personálu. Místa rekrutérů se nám postupně podařilo obsadit zkušenými vojáky, kteří mají za sebou léta výcviku, řadu kurzů

a v mnoha případech i nasazení v zahraničních misích či pracovištích. Tyto své zkušenosti a poznatky mohou předávat případným zájemcům. A právě to se ukazuje jako neefektivnější.

Na co tak nejvíce rekruti slyší, jaké benefity jim můžete nabídnout, co je na armádě nejvíce láká?

Armáda se již delší dobu představuje jako spolehlivý, odpovědný a hlavně atraktivní zaměstnavatel. Lidé se k nám hlásí, protože chtějí od základu změnit svůj život. Další skupinu láká sociální zabezpečení, možnost dalšího odborného, ale i jazykového vzdělávání, a to jak doma, tak i v zahraničí. Řadu především mužů přitahuje práce s moderní technikou, která je v armádě. Důležitou roli sehrává i možnost sportování a zlepšování fyzické kondice. Navíc činnost v armádě není jednotvárná.

Přízpůsobují se stále složitějšímu náboru i metody práce personalistů, dá se vůbec v této oblasti stále ještě vymýšlet něco nového?

Na trhu práce samozřejmě nejsme sami. Vedle nás se zde kromě celé řady civilních subjektů pohybují i další ozbrojené složky. Všichni přitom máme zájem o stejné jedince. Tedy mladého, zdravého, vzdělaného člověka, který je ochotný se přizpůsobit daným podmínkám a je náležitě flexibilní. Armáda proto musí být vidět a slyšet. V současné době nám běží kampaň v několika rádiích, působíme na internetu, kde máme banerovou kampaň. Publikovali jsme i v regionálním tisku. Připravujeme rovněž náborové aktivity přímo v terénu, jako například Army den na Floře, IDET, Dny NATO a celou řadu menších akcí na útvech, jako jsou například Dny otevřených dveří. Jezdíme na burzy práce, na burzy škol a nejrůznější sportovní akce. Rekrutéri jsou neustále v terénu.

Mění se to vaše zaměření například s rozvojem sociálních sítí?

Určitě. Sociální sítě jsou pro nás stále významnějším fenoménem. Třetím rokem nám funguje on-line registrace případných zájemců o službu v armádě. Mohou se zaregistrovat přímo z pohodlí domova. Ta prvotní komunikace se odehrává na internetu a telefonicky. Což je v dnešní uspěchané době pro ně velice pohodlné.

Jak moc náročné je vymýšlet základní náborová hesla, která by zachytila takový ten prvotní kontakt?

Právě této oblasti věnujeme nemalý prostor. Jedná se o velice asertivní záležitost. Máme velice šikovného redaktora internetových stránek, který k nám nastoupil z civilního prostředí. Snažíme se sledovat také trendy, které jsou mimo resort. A samozřejmě rovněž naši cílovou skupinu a zaměřovat se na to, co by ji mohlo oslovit. Když přicházíme s něčím novým, je to takové chrlení myšlenek. Navrhujeme další a další hesla a pak se dohadujeme, které z nich by mohlo mít největší úspěch.





Máme možnost ty vaše návrhy ještě před zveřejněním nějakým způsobem testovat na určitém vzorku?

Ne, takovou možnost nemáme. O to náročnější a zodpovědnější je to pro lidi, kteří se zabývají tímto tvůrčím procesem. Nad výsledným produktem se mnohdy radíme nejen s širokým okruhem kolegů, ale i s rodinnými příslušníky, kamarády atd.

Jaké nejdůležitější úkoly vás v personální oblasti čekají v nejbližší době?

Je to především splnění rekručního cíle pro tento rok. Nicméně v personalistice se stále něco nového děje. Začátkem roku 2017 schválil ministr obrany rozkaz ke stanovení pořadí jednotlivých vojáků po hodnostech. K tomuto rozkazu probíhá

v současné době zkušební období aplikované na hodnostech rotmistr a kapitán. Od roku 2018 bude zavedena odborná příprava pro nováčky ihned po absolvování kurzu základní přípravy tak, aby k útvarům nastoupili již připraveni na výkon své funkce. Je připravena novela rozkazu MO k jazykovému vzdělávání, jehož cílem je především zvýšení efektivity jazykových kurzů v resortu. A tak bychom mohli pokračovat dál a dál.

Existuje nějaký střednědobý či dokonce dlouhodobý výhled na trhu s lidskými zdroji a jak úspěšná by na něm měla být armáda?

Naším bezprostředním úkolem je získat až do roku 2020 každý rok dva tisíce nových rekrutů. Z tohoto počtu je zhruba tři sta padesát míst určeno pro Univerzitu obrany a Vojenský obor FTVS UK. V každém případě nám ale demografická křivka není příliš nakloněna, takže nás čekají těžká léta. Již nyní se to začíná mírně projevovat, nezaměstnanost v republice dosahuje historického minima. Budeme tedy muset hledat nové metody a možnosti, jak oslovit a získat potřebné zájemce. Armáda v tomto směru nesmí zůstat pozadu. Předpokládám, že bude muset přijít s novými pobídkami, a to nejen finančního rázu.



Tradiční kurz tentokrát přivedl studenty Univerzity obrany do africké džungle

Orlí místo jaguárů



Titulem tohoto článku by se dal ve stručnosti shrnout rozdíl mezi tradiční dubnovou účastí zástupců Univerzity obrany na kurzu přežití ve Francouzské Guyaně, pořádaném francouzskou cizineckou legií a letošním kurzem, na který koncem března odcestovali rotmistr Rodolfo Maršík a rotný Václav Krabáč. Vzhledem k tomu, že oba studenti se nakonec zúčastnili bojového kurzu francouzské námořní pěchoty v africkém Gabonu, je možné říci, že všechno bylo úplně jinak.

Ze nepůjde všechno podle plánu se Rodolfo Maršík a Václav Krabáč dozvěděli krátce po příletu do Francie. Pokračování cesty do obvyklého místa konání kurzu ve francouzském zámořském departementu v Jižní Americe totiž znemožnily tamní nepokoje a stávky. Během týden trvajících období nejistoty se objevilo několik variant náhradního řešení – karibský Martinique, východoafrické Džibutsko, Pyreneje či Gabon. „Přáli jsme si Martinique nebo také Džibutsko, protože většina současných konfliktů probíhá v pouštním prostředí, takže výcvik tam by byl zajímavý a přínosný. Jenže na takovou variantu jsme nebyli vůbec vybavení,“ vrací se rotmistr Maršík do doby, kdy nebylo jasné, zda vůbec nějaký kurz proběhne.

Surprajz jako denní program

Nakonec padla volba na posledně uvedené zemi, ležící na západním pobřeží rovníkové Afriky. Z Univerzity obrany dorazil souhlas s touto volbou a také podpora ve formě zajištění víz. Od studeného severofrancouzského pobřeží tak přišla cesta do tropického rovníkového prostředí a v hlavním gabonském městě Libreville přeprava autobusem z letiště k prvnímu ubytování na černém kontinentu. „Přijeli jsme k hale, chvíli jsme na to koukali, čekali jsme, že dostaneme nějaké pokoje se sprchou, a místo toho to byla jedna prostora s asi sto lůžky,“ popisují studenti první dojmy z ubytování.

Hlavní část kurzu proběhla v tropické džungli, kde byly kolem zpevněné cesty rozmístěny jednotlivé výcvikové prostory a základny. „Prostředí nebylo tak nebezpečné jako v Guyaně, o níž mi kolega ze speciálních sil říkal, že by tam zadek na zem nedal. V Gabonu se dalo spát na zemi, potkali jsme nějaké pavouky, stonožky, nejvíce nebezpeční tam byli velcí mravenci, kteří útočili na lidi a kousali,“ popisuje prostředí výcviku Václav Krabáč. Náplň tvořila střelba, boj zblízka, taktika, maskování, činnost v noci a další. „Přímou v džungli jsme cvičili topografii, kterou jsme si pak v praxi vyzkoušeli, když jsme hledali jednoho kolegu. Zmizel, nevěděli jsme, zda není někde zraněn, ale nakonec jsme zjistili, že se ukryl na jedné ze základen. Tento jeho čin byl vyhodnocen jako dezercce a byl z armády propuštěn,“ říká rotmistr Maršík.

Denní část výcviku probíhala mezi šestou hodinou ranní a šestou večerní. Vzhledem k poloze Gabonu na rovníku se vstávalo za tmy a zaměstnání končilo před setměním. „Pevný denní režim tam nebyl žádný, všechno bylo, jak říkali Francouzi, „surprajz“ – překvapení. První z nich nastalo hned úvodní ráno, kdy jsme vyrazili v lijáku na údajnou snídani, která se však nekonala. Úplně promoklí jsme pak seděli celé dopoledne v klimatizované místnosti a paradoxně nám v tropech byla strašná zima, kterou jsem já odskákal nachlazením,“ uvádí rotmistr Maršík jeden z důsledků problematické komunikace.

Bez jídla a spánku

Na rozdíl od guyanského kurzu přežití šlo tentokrát o kurz bojový. „Cílem bylo dostat člověka do situace, aby se cítil jako v boji – to znamená málo spánku, málo jídla, velká zátěž,“ hodnotí kurz Rodolfo Maršík. O jednu bojovou dávku jídla se tak dělili dva, čtyři vojáci a třeba i celé družstvo. Po dvanáctihodinovém denním programu následoval čas pro hygienu a odpočinek. Ovšem ten nikdy netrval dlouho. „V osm jsem se uložil k spánku, jenže v tom vedru se nedalo usnout. A za chvíli dorazilo s rachotem auto, zaskřípěly brzdy a už jsme čekali, kdy mezi nás dopadne dýmavnice a vyženou nás z hamaky na noční zaměstnání,“ říká rotný Krabáč a dodává: „Během prvních pěti dnů jsme naspali dohromady tak osm hodin.“

Několikrát však účastníci kurzu spali přímo na zemi v mokrých maskáčích, přikrytí pončem, se zbraní u sebe a připraveni kdykoliv vstát a vyrazit. Instruktoři se přitom snažili rozespálým vojákům jejich zbraň vzít. Pokud se to podařilo, musel pak dotyčný celý den nosit místo zbraně dvacetikilogramovou železnou tyč. A pomáhat přitom zbytku čety s dalším vybavením – 25litrovým kanystrem, 90 kilogramů vážící kladou, třemi lany pro překonání řeky, horolezeckým vybavením a vysílačkou.

Stříbrný a zlatý orel

Účastníci kurzu byli průběžně hodnoceni, jak zvládají fyzickou a psychickou zátěž. Absolvovali také ve stanoveném čase překážkové dráhy a na základě získaných bodů pak byla oceněna celá četa. Václav Krabáč se individuálně ocitl mezi patnácti nejlepšími a se svou četou získal zlatý odznak s vyobrazením orla, přičemž mu pomohla výborná komunikace a spolupráce v rámci jeho jednotky. Zcela odlišnou zkušenost udělal s francouzskými kolegy v četě Rodolfo Maršík: „Pro mě to bylo 11 dní samoty, ostatní se mnou neuměli a nechtěli komunikovat, byl jsem izolovaný od ostatních a mnohdy jsem nevěděl, kam vůbec jdeme, co se bude dít.“ Paradoxně se jako těžce překonatelnou překážkou ukázala jeho dobrá znalost angličtiny, která odrazovala francouzské kolegy od komunikace. I přes tento handicap získal rotmistr Maršík druhé nejvyšší ohodnocení – stříbrného orla.

„Před odjezdem jsem o sobě pochyboval, zda to zvládnou, i vzhledem ke své výšce, ale jel jsem tam s cílem, že chci skončit jako nejlepší. Nakonec se mi podařilo získat zlatého orla, ocenění mi předal velitel kurzu, což pro mě byla velká čest,“ hodnotí svou účast na kurzu Václav Krabáč. Jeho kolega pak vyzvedává roli týmu: „Je jedno, jak pracuje jednotlivec, jak je silný, jaké má výsledky, vždycky je to o kolektivu, pokud je člověk v misi nebo při vojenské akci, vždycky funguje v nějakém týmu a záleží na spolupráci v něm.“

Jeden poznatek však oba studenti Univerzity obrany vyzdvihují nad všechny ostatní. „Nikdy bych nevěřil, že člověk může fungovat s tak malým množstvím jídla a skoro bez spánku,“ shodují se bez ohledu na odlišnou zkušenost rotmistr Maršík a rotný Krabáč. Díky výjimečným okolnostem absolvovali unikátní kurz a rozšířili univerzitní sbírku prestižních zahraničních ocenění.



Stodvojka v Jordánsku dokázala svoji profesionalitu a připravenost

Warrior 2017



Tým 102. průzkumného praporu z Prostějova se zúčastnil náročného klání na základně KASOTC, která patří k nejmodernějším a nejnovějším na světě. Na průzkumníky čekala řada náročných úkolů v podmínkách pouště a zužitkování tvrdé, tříměsíční přípravy.

Na konci dubna nadešla pro tým 102. průzkumného praporu z Prostějova (102. pzpr) dlouho očekávaná chvíle. Tohoto dne byl naplánovaný přesun letounem CASA leteckva Armády České Republiky do exotického Jordánska na základnu KASOTC (King Abdullah II Special Operator Training Center). Touto chvílí byla ukončena poměrně dlouhá a náročná příprava týmu na cvičení Warrior 2017. Tým se připravoval déle než tři měsíce za vydatné pomoci specialistů na střelbu a taktiku z celého resortu i mimo něj. K výcviku bylo využito mnoho různých střelnic a výcvikových zařízení armády i policie. Naběhalo se bez nadsázky stovky kilometrů. Od druhé fáze přípravy bylo pro veškerý výcvik využíváno i zbraní, které se používaly i při samotné soutěži. V průběhu tří měsíců tým 102. pzpr tak úzce spolupracoval s týmem specialistů České zbrojovky, kteří se pravidelně účastnili výcviku a seznamovali vojáky s nejnovějšími modely ze své produkce.

Nový BREN a P-10C

Jednalo se o útočnou pušku CZ BREN 2 a pistoli CZ P-10C a vojáci tak měli k dispozici to nejmodernější vybavení a zkušenosti od nejlepších střelců v České republice. Zapůjčení zbraní v místě konání soutěže

se v minulosti ukázalo jako největší slabi-
na. Tentokrát jsme měli mít tyto zbraně
na místě s předstihem a plně k dispozi-
ci. Před odjezdem a naložením materiálu
na vozidla byla provedena kompletní kon-
trola materiálu dle předem připravených
seznamů. Nic potřebné nemohlo zůstat
doma. Vše se mohlo hodit a mohlo by
to chybět v nejméně vhodnou dobu.



Málo místa, první výzvy

Po přesunu letounem CASA na základnu KASOTC v Jordánsku šlo o drsný teplotní skok a prostředí pouště. Teplota už od rána přesahovala 30 stupňů a vánek, který vál, byl jako z fénu. Na letišti na vojáky čekal připravený autobus, jenž je po provedení nezbytných kontrol převezl na základnu. Na té čekala veškerá běžná poučení jako na základnách NATO. Ubytování bylo pro průzkumníky z Prostějova nachystáno v nevelké místnosti, kde byly čtyři dvoupatrové postele. Po nastěhování materiálu se rázem zjistil první nedostatek a to, že se v místnosti nedá pohnout. Ergonomické řešení pokoje doznalo mnoha změn a pro vojáky tak šlo o první vlastní úkol. Vymyslet, jak vše složit tak, aby byla snadná a rychlá manipulace a zároveň jak si získat trochu prostoru pro sebe.

Zbraně od CZUB

Druhý den pobytu v Jordánsku se nesl ve znamení příprav. Zkompletován byl materiál a byla provedena kontrola zbraní zapůjčených od CZUB, která dokázala zaslat tyto zbraně do místa konání cvičení s předstihem. Česká zbrojovka byla rovněž v tomto ročníku partnerem a sponzorem celé akce Warrior 2017. Cvičení, které bylo vlastně soutěží průzkumných, policejních a speciálních jednotek, se účastnilo 31 týmů ze 17 zemí a 4 kontinentů. S lehkostí by šlo poznamenat, že cvik dělá mistra, ale až praktické srovnání s týmy z celého světa dává reálnou představu o odlišných postupech, jiných

možnostech, odlišném využití povoleného materiálu a výbavy, taktice a přístupu k plánování provedení jednotlivých úkolů. Sledování ostatních týmů vždy otevíralo diskuzi o správně zvolené variantě a podněcovalo znovu k zopakování postupu a nadřilování průběhu plnění úkolu.

Drilování postupů

K naplánování úkolů bylo vždy dostatek času. Jednotlivé etapy byly opravdu náročné. Vydání pokynů k úkolům „teamleaderům“ probíhalo vždy večer před samotným úkolem. Přes noc se pak vše vždy rozebralo a naplánovalo na další den. Brzy ráno byl postup při plnění úkolu několikrát zopakován a probraly se i další možnosti řešení. Každý den se plnily dva hlavní úkoly a několik doplňkových disciplín. Soutěž byla zaměřena na bezchybnou střelbu na dlouhé i krátké vzdálenosti vždy po vydatné zátěži, překonávalo se množství překážek, řešily nepředvídatelné komplikace a v poušti se naběhal nějaký ten kilometr. Na konec většiny situací byl zařazen transport raněného a ve výčtu plněných úkolů je nutné poznamenat, že veškeré úkoly se plnily v balistické vestě, která vždy musela mít více než 10 kg, což se několikrát v průběhu celé soutěže kontrolovalo, a navíc v balistické přilbě.

Pořadí určoval čas

Pořadí týmů na jednotlivých úkolech stanovoval dosažený čas. Za jednotlivé nesplněné úkoly nebo minuté cíle se celkový čas vždy násobil podle validity cíle a nesplněné překážky. Nejnáročnější úkol dne byl hodnocen dvojnásobkem bodů. V letošním roce byla celá soutěž pod dozorem instruktorů z USA, kteří všem měřili stejným metrem a bezpodmínečně trvali na dodržení veškerých regulí. Náš tým byl vybaven novou verzí nosného systému od firmy 4Msystem, který se v praxi ukázal jako všestranně použitelný. Naopak, přilby se ukázaly jako nevhodné a také jako dost velká slabina. Firma REDO věnovala týmu 102. pzpr k plnění úkolu střední batohy, které prokázaly svou kvalitou a dobré zpracování. Tatáž firma zapůjčila k prověření funkčnosti v pouštních podmínkách čističku na vodu, která byla vyzkoušena a lze potvrdit jednoduchost jejího používání.

Dobrá střelecká příprava

K průběhu soutěže. Na co se vojáci připravili velmi dobře byla střelecká část, a to se potvrdilo i prvním a třetím místem v jednotlivých na vložené střelecké disciplíně. Rozhodně nezaostávali ani v rychlosti plnění úkolů v zastavěné oblasti. Co moc natrénováno nebylo a v minulých ročnících této soutěže se tato činnost ani nevyskytovala,



byl transport raněného v různých situacích a přes různé překážky s využitím několika druhů nosítek. Na soutěži byla k tomuto účelu využívána figurína zvaná DUMMY, která měla od 70 do 120 kg. Dummy se stával společníkem našich vojáků až příliš často a proto bylo vhodné si pro další přípravu podobnou figurínu opatřit. Transportovat bezvládnou figurínu nebo kolegu, který dokáže alespoň částečně spolupracovat, je totiž velký rozdíl. Co nám dala soutěž zejména, je naše porovnání s ostatními státy, s nimiž nepřichází naši vojáci do styku až tak často. Je dobré zjistit, na co kladou důraz a jak se připravují, jak jsou vybaveni a v čem jsme lepší my a v čem zase oni. Cíl je jasný v maximální možné míře zavádět do výcviku nové trendy a způsoby přípravy, tak aby čas trávený výcvikem byl co nejefektivnější. Poznatků si tak nakonec průzkumníci odvezli mnoho.

Průměrné umístění, výzva pro příští ročníky

A jak to celé dopadlo? V konečném pořadí jsme obsadili 18. místo z 31 týmů. Dalo by se říci, že průměrně, rozhodně jsme nezklamali. Náš cíl – obsadit jedno z prvních 15 míst jsme ale nesplnili. Tyto týmy totiž plnili ještě jednu poslední a nejnáročnější disciplínu, tak zvanou „Kings challenge“, kde se rozděloval trojnásobek bodů, a šlo v podstatě o takové finále, s více atributy, na které bylo nutno pamatovat. Na závěr patří poděkování všem, kteří naše vojáky podporovali a měli podíl na tomto velice dobrém výsledku. Mnoho velmi dobrých týmů bylo překonáno a ti ostatní jsou výzvou ke zlepšení do příštích let. Být osmnáctí na světě není zase až tak špatné.

*Text: mjr. Ing. Gustav Lakoš, Michal Voska,
foto: CZUB a mjr. Ing. Gustav Lakoš*



Stovka vojáků ženijních odborností 4. brigádního úkolového uskupení se na Boleticích zdokonalovala v ostrém trhání a minování

V minovém poli



Žádná armáda se bez nich neobejde. Zabezpečují pohyb a ochranu vlastních vojsk nebo naopak znemožňují pohyb nepřítele. Pronikají až k jeho přední linii a zanechávají za sebou neprostupný minový koberec. Ve dne v noci, v blátě, sněhu i dešti s ostrou ženijní municí. To byl desetidenní „chleba“ ženistů ze 151. ženijního praporu ve Výcvikovém újezdu Boletice. Jsou součástí 4. brigádního úkolového uskupení, proto je při dubnovém výcviku doplnili na ženijním cvičišti Sádlno i vojáci 4. brigády rychlého nasazení.

Ostré trhání a minování je pro vojáky ženijních odborností vrcholem ve výcviku v ženijních zátarasech. Probíhal ve dvou fázích, v té první s cvičnou a ve druhé s ostrou ženijní municí. Mnozí ženisté tu jsou zkušené a ostřílení „mazáci“, jiní si municí teprve oťukávají. Simulace ostré akce a manipulace s ostrou trhavinou je pro ně v náročném terénu velmi důležitá pro získání nejen zkušeností, ale i jistoty.

Minový provazec

„Při zřizování minového pole ručním způsobem pomocí minového provazce jsou vojáci rozděleni do dvojic a každý z nich musí položit dvě miny PTMiBa III. Tyto miny jsou protitankové, takže jsou určeny pro zastavení pásové techniky nepřítele. Jedná se o práci s ostrým minovým materiálem, což je vyvrcholení výcviku v minování v ženijních zátarasech, které tato jednotka prodělala v posledních dvou týdnech. První týden drilovali postupy s cvičnými minami, a nyní přešli na ostrou municí. „Jsou tu i ženisté, kteří nedávno do jednotky přišli, takže je to pro ně i seznámení i s tímto typem ženijních prací přímo v terénu,“ informuje nadporučík Josef Kurfiřt, zástupce řídicího výcviku.

„První z nich se plazí, položí miny dle stanovených postupů a vrací se zpět do okopu. Následně s minami vyráží další a provede tu

samou činností, takto se střídají, dokud není požadované minové pole položeno;“ vysvětluje pohyb vojáků ve vytyčeném terénu nadporučík Josef Kurfiřt. „Ostatní, kteří neprovádí činnost v minovém poli, pak zajišťují krytí z okopů.“

Odmínování probíhá stejným způsobem, ale s tím rozdílem, že vojáci musí protitankové miny vyhledávat pomocí minových bodců. „Protože se v tomto případě jedná o naše vlastní minové pole, umístěné miny jsou pro nás známé a můžeme je deaktivovat,“ pokračuje nadporučík Kurfiřt a upřesňuje, že po nalezení miny ji musí ženisté opětovně zajistit dopravní pojistkou, aby s ní mohli bezpečně manipulovat.

„Pokládání min a jejich vyzvedávání, to jsou dvě činnosti, které tu vojáci nacvičují,“ říká nadporučík Kurfiřt. „Je to činnost, která vyžaduje stoprocentní soustředěnost a dodržení bezpečnostních zásad při manipulaci s ostrou municí. Ve chvíli, kdy minu ženista umístí pod povrchem, odjistí dopravní pojistku a zakryje ji zeminou. Ten, co ji naopak zase vyzvedává, ji musí opatrně odkrýt a zajistit. Pak teprve může minu vyzvednout a vrátí se s ní zpět do okopů.“

Bezpečný průchod pro jednotky

Vyčistit danou trasu od min a zajistit bezpečný průchod minovým polem nepřítele. To je další činnost výcviku ženistů. Jednotlivá družstva mají své úseky, orientační body a razí průchod.

„První dvojice vždy určuje směr průchodu, ty postranní ho pak rozšiřují,“ vysvětluje



řídící výcviku kapitán Michal Olah. „Razí se tak průchod pro mechanizované jednotky, aby mohly bezpečně a rychle projít a dále manévrovat. Jakýkoli zátaras je protivníkem sledován a ostřelován, aby co nejvíce splnil svůj účel. Proto se ženisté, kteří zajišťují průchod, pohybují obvykle v noci, aby byli kryti tmou. Takový postup by byl i ve skutečném konfliktu. Při výcviku se z důvodu bezpečnosti driluje pouze ve dne.“

Ženíjní jednotka má od průzkumu k dispozici informace o minovém poli, mají orientační body a těmi se pro splnění úkolu řídí. „Znají azimuty, ví, kde přibližně začíná okraj minového pole,“ pokračuje kapitán Olah. „Každá dvojice je vybavena detektorem kovů, ale vytyčený terén stejně prohledávají zároveň minovými bodci tak, aby měli jistotu, že úsek před nimi je bezpečný.“

Pod rouškou tmy

Nalezené miny jsou označeny praporky. Takto po vyznačení celého průchodu jsou jednotlivé miny vytaženy z lůžka na dálku. „Je to proto, že tyto miny mohou být ještě

zajištěny proti zvednutí,“ doplňuje kapitán Olah. „Navázáním min na lano a jejich vyzvednutím na dálku tak předcházíme případným ztrátám na životech.“

Vyzvednuté miny jsou odsunuty mimo průchod tak, aby byla vyznačená trasa čistá pro bojové jednotky, které postupují k nepříтели. Zároveň mají zajištěnou i ústupovou cestu v případě, že se potřebují stáhnout zpět.

Výcvik pro společné nasazení

Výcvik ženijních odborností 4. brigádního úkolového uskupení (BÚU), jehož se účastní vojáci ženijní stavení roty a pontonové roty 151. ženijního praporu spolu s vojáky 41. a 42. mechanizovaného praporu a jedním příslušníkem 44. lehkého motorizovaného praporu, spočívá v plnění úkolů ženijního zabezpečení, mezi které mimo jiné patří podpora pohybu vlastních vojsk a omezení pohybu nepřítele.

„Zaměřili jsme se na zřizování minových polí rojnicovým způsobem nebo pomocí minového provazce a v rámci zabezpečení pohybu vlastních našich vojsk na odminování a zřizování průchodů v protitankových minových polích,“ informuje major Josef Lenghardt, zástupce velitele 151. ženijního praporu. „Cílem výcviku bylo zdokonalit a sladit všechny jednotky 4. brigádního úkolového uskupení pro nasazení a plnění úkolů v rámci společného nasazení.“

*Text a foto: Jana Deckerová
a kpt. Jana Sedláčková*



Hrdinové všedních dnů

Obětavost tváří v tvář následkům řádění Daeš v Mosulu

Hrdina týdne v Iráku



Český voják z polního chirurgického týmu se stal v Iráku Hrdinou týdne (Hero of the week). Ocenění mu udělilo velení koaličních sil, pod které česká jednotka spadá. Titul nadporučík Tomáš V. obdržel za nadstandardní plnění úkolů během dosavadního působení v Iráku i během přípravy na nasazení.

„Udělování pochval a uznání patří do nehmotných a do nefinančních odměn. Pochvaly se vždy udělují veřejně, naopak kritika se vždy řeší individuálně. Pochvala a povýšení jsou součástí Maslowovy hierarchie potřeb na nejvyšších stupíncích.“ Nějak podobně, učebnicově a stroze, by se dalo definovat ocenění, pochvala nebo uznání. Ale vždy je toto ocenění a uznání až na konci dlouhé a někdy i náročné cesty, která je nedílnou součástí pracovního procesu. Pokud je tento proces prováděn za náročných podmínek, jako je tomu na zahraniční misi, je navíc provázen vysokými nároky na profesionalitu a schopnosti jedince. Každý realizuje svěřené úkoly na určité úrovni dle osobnostních schopností. Pokud ale plní

tyto úkoly i s osobním nasazením a nad rámec po něm požadovaných výsledků a navíc s obětováním i vlastního osobního komfortu, je zde na místě tento přístup ocenit.

Český zdravotník hrdinou

A tohoto ocenění se po zásluze dostalo nadporučíkovi Tomáši V., který je v současnosti nasazen v zahraniční operaci v jednotce PCHT IRÁK na funkci MEDOPS-starší důstojník. Český zdravotník se stal „Hero of the week“, což je ocenění, které se dle dlouhodobé tradice udílí na dobu jednoho týdne vojákům bez rozdílu hodnosti a funkčního zařazení, kteří pozitivním způsobem ovlivňují činnost, organizaci a misi v zahraničních operacích. A takto tomu je

i v operaci Inherent Resolve (OIR) na území Iráku. Titul „Hrdina týdne“ udílí každý týden velitel CJFLCC-OIR-CF generálmajor Martin na velitelství JOC operace IOR na základně UNION 3 v Bagdádu. Velmi působivý krátký ceremoniál se odehrával na operační místnosti JOC a byl přes telemost přenášen na velitelství všech spojeneckých základen v Iráku a velitelství CJTF v Kuwaitu. Nadporučík Tomáš V. byl v rámci operace Inherent Resolve jedním z prvních neamerických vojáků, který tento čestný titul z rukou amerického generála získal.

Ocenění patří celé jednotce

Sám o titulu „Hrdina týdne“ říká: „Samozřejmě, že mám z ocenění radost. Nejenže jsem se mohl setkat se zajímavým člověkem, generálmajorem Martinem, ale jeho skutečný zájem o naši práci a náš tým, který zazněl z jeho úst při krátkém rozhovoru, mi potvrdil to, že dané ocenění patří celé české jednotce, jež zde vykonává obdivuhodnou činnost. Poděkování za to, že pomáháme iráckým, ale i koaličním vojákům, jasně potvrzuje, že jsme vnímáni jako plnohodnotní profesionálové, což rovněž cítíme i v naší US jednotce, do které jsme včleněni. Velmi si toho vážím.“ „Gratulace a poděkování patří nejen oceněnému vojáku, ale i všem ostatním příslušníkům jednotky za jejich výkony a řadu zachráněných lidských životů. Během návštěvy u jednotky jsem se mohl přímo na místě seznámit s náročnými podmínkami, v nichž naši zdravotníci působí. Musím konstatovat, že jsou opravdovými profesionály na svém místě,“ uvedl k ocenění a nasazení Polního chirurgického týmu náčelník generálního štábu armádní generál Josef Bečvář. Činnost jednotky PCHT Irák se sice pomalu blíží k závěru, ale všichni příslušníci jednotky jsou stále připraveni podávat maximální výkon až do samého závěru jejich nasazení a poskytovat zdravotní péči koaličním a iráckým vojákům.

Autor: Michal Kříž, Michal Voska, foto: PCHT

Koncem března přenocovalo 550 příslušníků konvoje Enhanced Forward Presence v polním táboře v Jaselských kasárnách ve Staré Boleslavi



Jak se staví polní hotel

Enhanced Forward Presence (EFP – Posílená předsunutá přítomnost) je důležitou aktivitou Severoatlantické aliance k umocnění a udržení vojenské přítomnosti ve východní a jihovýchodní části území aliance. O nasazení jednotek NATO v Estonsku, Lotyšsku, Litvě a Polsku za účelem vytvořit stabilní předsunutou přítomnost bylo rozhodnuto na summitu NATO ve Varšavě. A právě z tohoto důvodu projížděl koncem března letošního roku přes Českou republiku americký vojenský konvoj. O této události poměrně intenzivně informovaly sdělovací prostředky. O nemalých objemech práce příslušníků Agentury logistiky a posádky Brandýs nad Labem, kteří se podíleli na logistickém zajištění konvoje, se již psalo podstatně méně.

S požadavkem na zabezpečení přesunu konvoje na trase z německého Vilsecu do Polska přišla americká strana na podzim roku 2016. Následně se rozběhla celá mašinérie jednání mezi zúčastněnými stranami. Bylo rozhodnuto, že spojenečtí vojáci se svou technikou přenocují v Jaselských kasárnách ve Staré Boleslavi. Zajištěním výstavby stanového tábora a potřebné podpory spojenečtích vojsk byl pověřen velitel posádky Brandýs nad Labem – Stará Boleslav plukovník Zdeněk Kolomý. „Agentura logistiky musí poskytnout podporu nejen příslušníkům jednotek AČR nasazeným na domácím území i v zahraničních operacích, ale i jednotkám Severoatlantické aliance nacházejícím se na území České republiky,” uvedl plukovník Kolomý. „V součinnosti s dalšími složkami AČR a Vojenské policie jsme schopni v relativně krátkém čase poskytnout v rámci podpory hostitelskou zemí nezbytnou logistickou podporu jednotkám NATO pro vedení aliančních operací a tím přispět k společné bezpečnosti a stabilitě.“

Na plánovací konferenci v polské Bydgoszci v únoru 2017 byly rozebrány podrobnosti a předběžně stanoveny termíny. Za nepřetržitě telefonické a elektronické komunikace se rozběhl koloběh příprav včetně rekognoskace trasy a lokalit přesunu, vhodných technických zastávek. Vše bylo zahrnuto do bilaterální dohody Statement of requirements (SOR), obsahující přesnou specifikaci požadovaných služeb americkou stranou, včetně vybudování vhodného prostoru pro ubytování přesunujících se jednotek. Mezi dalšími požadavky se objevilo např. poskytnutí PHM „na zavolání“, rozmístění podpůrných (recovery) týmů na trase přesunu, zabezpečení zpevněných osvětlených prostor pro parkování, tankování a provádění oprav techniky.

„Proto, abychom mohli zabezpečit veškeré požadavky příslušníků EFP, jsme museli znát nejen počty, ale i konkrétní techniku, která se bude přesouvat. Ihned nato jsme provedli veškerá potřebná opatření v místě ubytování jednotek a na trasách příjezdu vojenské techniky do Jaselských kasáren,”

uvedl kapitán Pavel Netolický z Agentury logistiky, který po celou dobu jednání zabezpečoval podporu americké strany.

Příslušníci Agentury logistiky v součinnosti s 14. plukem logistické podpory Pardubice, 31. plukem chemické a biologické ochrany Liberec a Agenturou vojenského zdravotnictví připravili stanový tábor pro 550 osob a parkové stání pro 125 vozidel konvoje. Konkrétně se jednalo o 36 stanů po 12–16 lůžkách s topidly, dva jídelní stany pro 240 osob, čtyři kontejnery s toaletami a sprchami a v neposlední řadě souprava dekontaminace osob (SDO), která sloužila jako sprchy. Tábor byl po celou dobu monitorován Vojenskou policií, která rovněž konvoj na území ČR doprovázela a ve Staré Boleslavi organizovala dopravu v součinnosti s městskou a státní policií. V táboře musela být zajištěna protipožární opatření a samozřejmě rovněž dodržováno odpadové hospodářství. Po celou dobu pobytu zahraničních vojsk byl přítomen lékař s hotovostním vozidlem. V jídelním stanu byly rozmístěny brožury v anglickém jazyce pojednávající o historii souměstí Brandýsa nad Labem – Stará Boleslav.

Výstavba tábora byla zahájena v úterý 21. března a příslušníci 14. pluku logistické podpory, 31. pluku chemické a biologické ochrany a Agentury vojenského zdravotnictví mohli již v pátek 24. března 10:00 hodin zahlásit veliteli opatření připravenost tábora k provozu. K zabezpečení výstavby a chodu tábora bylo vyčleněno 41 příslušníků. Ti společně s dalšími téměř třemi desítkami vojáků zajišťujícími bezproblémový přesun tvořili ucelený tým. Všem složkám, které se podílely na zajištění tohoto úkolu, patří velké poděkování.

Text a foto: kpt. Petr Kostelka

Tři stovky českých a amerických výsadkářů nacvičovaly během cvičení Saber Junction 2017 dobytí letiště Hradčany



Jako jeden tým

Stíhačky ve vzduchu, střelba. Tři stovky padáků s maskovanými vojáky se začerněnými tvářemi se snáší k zemi. Tak začalo společné cvičení českých a amerických výsadkářů ze 43. výsadkového praporu z Chrudimi a ze 173. výsadkové brigády 2. výsadkového praporu 503. pěšího pluku na letišti Hradčany v Ralsku. Jejich společným úkolem bylo dobýt zpět ztracené letiště, udržet ho a předat ho dalším jednotkám.

Nejdřív proběhlo v krátkém sledu několik vln výsadků. V první vlně bylo sto českých výsadkářů. Jakmile dopadají z letadla, nepřítel na ně útočí. Jejich úkolem je v první fázi dobýt letištní objekty v okolí runway. První výsadek totiž musí obsadit a zajistit letištní dráhu pro druhou vlnu výsadkářů. Proto druhá vlna přistává bezpečně a není ohrožována nepřítelem.

Dobýt území a ovládnout ho

„Během prvního výsadku jsme simulovaně přišli o dva vojáky,“ říká zástupce velitele

43. výsadkového praporu major Ivo Zelinka. „Naši stovku výsadkářů doplnily dvě stovky amerických vojáků a smyslem společného cvičení tady v Ralsku je připravit se na společné nasazení při konfliktu střední intenzity, kdy konkrétně jeden z východních členů Severoatlantické aliance ztratil část území ve prospěch souseda. Naším cílem je toto území získat zpět a letiště, které se nepříteli podařilo obsadit, dobýt, ovládnout a využít pro následné operace Aliance.“

Padákové výsadky startovaly ze dvou míst. Američtí výsadkáři, doplnění o tři české, startovali z letecké základny Aviano

v Itálii a české vysazoval z pražského letiště Kbely letoun CASA C-295.

Pro české a americké výsadkáře to nebylo první setkání. To poslední proběhlo loni na podzim. „Tento prapor tu však s námi cvičí poprvé,“ informuje podplukovník Jiří Adamec, velitel 43. výsadkového praporu Chrudim. „Toto neobvyklé prostředí je však cenné jak pro naše výsadkáře, tak i pro americkou stranu. Smyslem je, abychom dokázali s klíčovými jednotkami, které jsou nám podobné a jsou dislokovány nedaleko od nás, spolupracovat jako jeden tým.“

Úkolem těchto jednotek rychlého nasazení je vždy rychlý výsadek, dobytí strategického cíle, jeho udržení a po předání dalším jednotkám opětovně rychlé stažení.

Kompletní systém i nové padáky

Tváře po zuby ozbrojených výsadkářů zakrývají maskovací barvy nebo kukly. K dispozici



mají mapy a zmíněný komunikační systém. Ten skrývají v utajené místnosti v provizorní budově velení. Displeje však není možné vidět, informace podléhají utajení.

„Poprvé jsme tu nasadili kompletní systém, který dokáže sdílet obrázky a video na dlouhé vzdálenosti,“ konstatuje major Zelinka. „Díky tomu na svém stanovišti vím, co se odehrává daleko ode mne. Pokud se něco děje v rohu letiště, velitel na místě mi to dokáže dát na vědomí a to jak pomocí videa, tak fotografií. Naše rozkazy jsou potom adekvátní přímo k dané situaci. Jsme prvním praporem v rámci pozemních sil naší armády, který je touto technikou vybaven.“

Čeští výsadkáři tady v Ralsku také použili nové padáky, závěsné vaky na zásoby i na nové zbraně.

To, že se cvičení odehrávalo na letišti Hradčany v Ralsku, tedy na území, které armáda nevlastní, je i velkou výhodou. Prostředí je pro vojáky neznámé, ale dobrý stav přistávací dráhy v minimálním provozu jim plně vyhovuje. „Je to letiště uprostřed ničeho, daleko od všeho, takže zde můžeme manévrovat podle svých představ,“ upřesňuje Ivo Zelinka. „Pro naše i americké vojáky je to mimořádná zkušenost a šance vyzkoušet si boj v reálném prostředí a neznámém terénu.“

Moment překvapení a rychlost

Polorozbořená budova u přistávací dráhy, kterou se podařilo českým výsadkářům osvobodit krátce po vysazení, sloužila ke zřízení improvizovaného velení 43. výsadkové praporu z Chrudimi.

Při seskoku mají na sobě výsadkáři vybavení o váze i více než 50 kilogramů. Dobývání strategických bodů jim trvalo od prvního výsadku v odpoledních hodinách až do půlnoci. To vše bez podpory vozidel. „Pro výsadkové operace je to zcela typické, všechno si musíme oběhat sami,“

vysvětluje Zelinka. „Naší devizou je moment překvapení a rychlost.“

Území bylo dobyto kolem dvaadvacáté hodiny. Pokud by převzetí území trvalo déle, další letouny by nepřistávaly. „Ztrátu letadel, kdy území není zcela ovládnuto, by nikdo neriskoval a noční přistání na letišti tohoto typu by proto byla velmi riskantní záležitost,“ dodává major Zelinka. „Je proto možné, že velitel tohoto uskupení by podle momentální situace rozhodnul, aby letouny přistály až za denního světla.“

I během noci se však na dobytém území udržuje bojeschopnost. Část vojáků po náročných bojích odpočívá a nabírá síly, část je na strategických pozicích. V rotacích se potom krátce střídají.

Američané plní své úkoly na jiném místě než čeští vojáci. Kontrolují nedaleko ranveje vzdušný prostor a vyhodnocují počasí. „Cennou lekcí, kterou si z tohoto společného

cvičení odnášíme, je používání různých typů letounů, a to za velmi obtížného počasí,“ přiblížil účast amerických vojáků velitel 2. praporu 173. výsadkové brigády podplukovník Michael Kloepper.

Bezpečné vysazení techniky

Třetí fází společného výcviku českých a amerických výsadkářů po dobytí a udržení území je i zajištění bezpečného výsadku techniky z dopravních letounů. Nad letištem proto hřměly dva letouny L-159 s dvacetimilimetrovým kanonem, které likvidovaly fiktivní pozice nepřátel, aby přistávající letadla ochránily.

„Součástí naší jednotky byli i dva letečtí návodčí, kteří letouny naváděli ze země,“ doplňuje major Zelinka. „I tato činnost je pro





nás velmi cenná, a to opět pro neznámý terén a prostředí, ve kterém se při ostrém nasazení obvykle pohybujeme."

Čeští a američtí výsadkáři již spolu cvičili. Naposledy to bylo loni na podzim. „Letošní cvičení je oproti tomu loňskému odlišné," informuje major Zelinka. „Minule proti nám stál povstalecký protivník, dnes jsme si vyzkoušeli konflikt střední intenzity. Ale hlavně tu dnes s námi cvičil jiný americký prapor. Loni to byli vojáci z 1. praporu 1. výsadkového pluku z Německa. Byť je to ta samá brigáda, tak prapor, se kterým cvičíme nyní, je z Itálie.

Perfektně sladěný tým

Smyslem podobných cvičení je, aby čeští výsadkáři dokázali spolupracovat s klíčovými jednotkami, se kterými je na základě druhu výcviku společné nasazení pravděpodobnější. Podstatné je také jejich působení v blízkém okruhu našich hranic. „Jsou to výsadkáři, proto je pro nás velmi cenné a důležité simulovaně si vyzkoušet společné nasazení v krizové situaci, vzájemnou komunikaci a také vyladit společné postupy, které se mohou v lehkých odchylkách lišit. Vidět se až při ostré akci by určitě nebylo dobré. Musíme být sladění jako jeden perfektní fotbalový tým," konstatuje zástupce velitele českých výsadkářů.

Cvičení odhalilo i drobný problém, který byl hned na začátku odstraněn. „Měli jsme jeden malý problém ve spojení," dodává závěrem major Ivo Zelinka. „My používáme šifrované alianční spojení, proto jsme se sladili s Američany, se kterými jsme začali používat i satelitní na přímou viditelnost a naše komunikace během cvičení byla v naprostém pořádku."



Vojenská letištní hasičská jednotka 22. základny vrtulníkového letectva si vyzkoušela součinnost s IZS při pádu vojenského vrtulníku

MAY DAY – MAY DAY – MAY DAY



Mimořádná událost. Vrtulník Mi-171 Š hlásí závalu a nekontrolovaně padá k zemi. Na palubě jedenáct členů posádky, po dopadu jeden zmateně vybíhá z kabiny. Bílá oblaka kouře nevěští nic dobrého. Hrozí riziko požáru. O životě lidí na palubě rozhodují vteřiny.

Takto byl sestaven realistický scénář simulované nehody vrtulníku při běžném letu po okruhu letecké základny a součinnost s civilními složkami Integrovaného záchranného systému kraje Vysočina si měla vyzkoušet především vojenská letištní hasičská jednotka letecké základny. Cílem bylo prověřeni činnosti na signály „letecká nehoda“ a „záchrana“, dle plánu reakce leteckého útvaru na události v letovém provozu.

Na místě zásahu

Vidět vrtulníky ve vzduchu u vrtulníkového základny není žádný unikát, startují několikrát denně. Mimořádné události, včetně pádu vrtulníku, se však mohou přihodit. Postupy při leteckých nehodách jsou jasně dané. „Nácvikem letecké nehody v blízkosti základny, kde již není možné striktně uplatnit plán reakce, jsme si chtěli prověřit vzájemnou spolupráci na místě zásahu, včetně reálných dojezdů jednotlivých složek IZS,“ říká velitel zásahu a velitel směny letištní hasičské jednotky 22. zVrI nadrotmistr Daniel Šimek.

Vše se odehrávalo ve dvou paralelních rovinách, kde na jedné straně probíhaly činnosti na 22. zVrI dle plánu reakce, které

zahrnují nejen reakci represivních orgánů a výjezdových skupin, ale i rozsáhlou administrativu k zajištění informací o posádce, letadle, vzorcích paliva, letových denících a dalších informacích. Druhou rovinou byla činnost složek Integrovaného záchranného systému podle společně vypracovaného metodického nácviku činností po vyhlášení signálu „letecká nehoda“.

Záchrana životů prioritou

Okamžitě po příjezdu vojenské hasičské jednotky na místo nehody na pokyn velitele zásahu nrtm. Šimka začalo hašení prostoru reduktoru pomocí nárazníkové proudnice rychlého zásahového automobilu MB Atego a následné dohašení po odklopení krytu pomocí vysokotlakého proudu za použití dýchací techniky. Současně již probíhaly simulované činnosti k zajištění stabilizace vrtulníku před vstupem hasičů na palubu.

„Vzhledem ke stálému riziku požáru jsem rozhodl o předtřídění raněných na palubě a jejich rychlé extrakci a transportu na shromaždiště raněných,“ konstatuje nrtm. Daniel Šimek. „Tady jim byla poskytnuta další předlékařská péče. Bohužel zdravotnická služba Kraje Vysočina se zúčastnila pouze virtuálně,

tudíž nebylo možné ověřit spolupráci a činnost na místě zásahu.“

Vojáci s hasiči i policisty

Po příjezdu jednotky Hasičského záchranného sboru Náměšť nad Oslavou převzal funkci velitele zásahu velitel družstva nrap. Dušan Klimek a dosavadní velitel nrtm. Daniel Šimek působil jako jeho pomocník a organizoval činnost příslušníků vojenské hasičské jednotky.

Na místo nehody také ve velmi krátkém čase dorazila vojenská lékařská posádka v čele s lékařem podplukovníkem Petrem Dočkalem, která převzala shromaždiště raněných. Jejich úkolem bylo třídění a ošetření raněných. Ve stejném čase dorazila i Policie České republiky ze stanice Náměšť nad Oslavou. Ta zřídila okamžitě zřízení uzávěry na vjezdu komunikací směřujících k místu nehody. Vojenští hasiči ve spolupráci s Vojenskou policií dohledali trosky vrtulníku a po opětovné kontrole bylo místo předáno Vojenské policii. Interní činnosti u 22. základny vrtulníkového letectva však probíhaly i nadále, na místo dorazila pozemní pátrací a záchranná jednotka spolu s velitelem základny plukovníkem gšt. Petrem Čepelkou.

Cenné zkušenosti

„Podobná cvičení jsou pro nás velmi cenná,“ říká velitel základny. „Nácvik jasně daných postupů, naše spolupráce se složkami Integrovaného záchranného systému a vzájemnou komunikací je potřeba neustále drilovat. Tato cvičení nám pomáhají získávat nejen vzájemné zkušenosti, ale mohou i odhalit některé drobné problémy, které je nutné pro případ krizové události eliminovat.“

Text a foto: Jana Deckerová



Český polní chirurgický tým zvládl hromadný příjem raněných na výbornou



Mascal

Boj s Daesh, tedy takzvaným Islámským státem, není veden pouze na bojišti. Pro lékaře a zdravotníky je bojištěm operační sál, na němž svádí bitvu o životy zraněných vojáků každý den. Tvrdý dril a náročná příprava pomáhá doslova vyrvat raněné ze spárů smrti a to i přes náročné, nepříznivé podmínky, které v Iráku panují.

To, na co se celý polní chirurgický tým (PCHT) v Iráku připravoval v nácvicích, se stalo realitou. Celý den probíhal v rámci možností nasazení poměrně poklidně. Ráno briefing, po té rutinní kontrola pracovišť a přezkoušení funkčnosti a správného chodu přístrojů. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tento den měl být něčím výjimečný. Snad jen ranní zpravodajská informace, která hovořila o prudkých bojích v bitvě o město Mosul a o pokračující ofenzivě 7. irácké divize, která se snaží z okolí naší základny definitivně vytlačit bojovníky



Daesh, mohla dát tušit, že dříve nebo později se stane událost, která prověří profesionalitu všech příslušníků polní nemocnice.

Byl vyhlášen Mascal

V ranních hodinách toho dne se ozvala rádiová výzva z operačního centra, aby se příslušníci PCHT dostavili na své pracoviště. Všichni okamžitě spěchali do nemocnice, někteří v polní uniformě, někteří jen ve sportovním ústrojí. Postupně přicházeli také dánští a britští kolegové. Bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Po příchodu do nemocnice byla cítit napjatá a těžká atmosféra. Stačilo jediné slovo, aby bylo všem jasné, co bude následovat. „Byl vyhlášen Mascal“, krátká informace, která vyvolala v hlavě každého z přítomných zdravotníků identickou reakci: „A je to tady!“. Nikdo na nic již nečekal, každý věděl, kde je podle Mascal plánu jeho místo. Začala se připravovat jednotlivá pracoviště. Dva zdravotníci na třídění pacientů (tzv. triáž) na betonovém plácku před nemocnicí, ostatní zdravotníci byli uvnitř nemocnice. Začíná platit zjednodušený přístup k raněným, jedná se vlastně o jakési krizové řízení. Přes rádiové spojení přicházejí první konkrétní informace. Bude

se jednat o raněné z řad iráckých vojáků, kteří byli napadeni sebevraždnými útočníky s vozidly upravenými jako výbušné zařízení. Nová a velmi účinná taktika Daesh, proti které není prakticky žádná obrana.

Vítězí neúprosná logika

Na korbě velkého vozidla typu pick-up byli dovezeni první dva ranění. Jednalo se o traumatické poranění hrudníku u obou dvou případů. Dle naučených postupů byli ranění prohlédnuti, zda nemají další zranění a byla provedena diagnostika. V běžném případě by obě dvě zranění hrudníku znamenala okamžitý chirurgický výkon. V případě Mascalu ovšem lékař musí vydržet své intrapsychické napětí, které mu velí k okamžité pomoci raněnému, musí zvládnout neúprosná logika věci a tou je predikovaný fakt, že na cestě jsou další zranění. S tímto musí lékař kalkulovat při svém rozhodování, jelikož by další přivezený pacient mohl potřebovat operační sál urgentněji, a tím, že by byl již obsazen jiným pacientem, by to pro něj mohlo mít fatální následky. V tomto případě se z lékaře nechtěně stává ten, kdo rozhoduje o bytí a nebytí. Naštěstí jsou sanitkou za chvíli dovezeni další pacienti a konečné číslo přichozících pacientů je stanoveno na číslovce 5. Konečně se rozhoduje, kdo je operován přednostně a kdo musí počkat. Pracují doslova všichni příslušníci PCHT bez výjimky.

A fakta

Hlavním úkolem PCHT je zdravotnická podpora a péče o příslušníky koaličních a iráckých ozbrojených sil. Jednotka je sestavena převážně z příslušníků Agentury vojenského zdravotnictví, které doplnili vojáci z Ústřední vojenské nemocnice Praha a dalších vojenských útvarů a zařízení. Odborné jádro týmu tvoří dvojice chirurgů, jeden anesteziolog, střední zdravotnický personál a další specialisté.

K dispozici dvě lůžka

V nemocnici jsou na operačním sále dvě operační místa, obě dvě byla zaměstnána náročnými operačními výkony. Krizové rozhodování, jak tomu u Mascalu muselo zákonitě být, určilo, že méně časově náročná operace zranění oka byla provedena přímo na nosítkách na příjmu pacientů. Tento rychlý improvizovaný zákrok dal pacientovi naději, že oko neztratí. Více ale bylo nad technické možnosti polní nemocnice. Odbornou péči očního specialisty už mohla poskytnout jen nemocnice vyšší úrovně. Proto byl pacient transportován

letem Medevac do Bagdádu. Tento improvizovaný zákrok dokresluje náročnost hromadného příjmu pacientů a rovněž vyjadřuje schopnost našich zdravotníků rychle se adaptovat na vzniklou situaci a nalézt ve vypjaté atmosféře správné řešení.

Útoky sebevraždných atentátníků

Jako poslední na operační stůl byl přinesen pacient s traumatickým poraněním nohou od výbuchu sebevraždného atentátníka. To již venku před nemocnicí svítá, ale personál nemocnice stále podává 100% výkon. Kolem deváté hodiny je ukončena poslední operace. Vyčerpání dopadlo na všechny. Na místě zůstávají jen služby na ICU (intenzivní péče). Budova nemocnice se několikrát silně otřese pod náporu tlakových vln dělostřelectva, které ze základny ostřelují pozice Daesh na nedalekých výšinách a snaží se je zatlačit dále od základny. Všichni tuší, že nebude dlouho trvat a budou následovat další pacienti. Celá akce je ukončena před obědem, kdy byli všichni stabilizováni iráckí vojáci po operacích předání irácké straně. Šest jejich kolegů na místě útoku sebevraždného útočníka takové štěstí však nemělo...

Text: Michal Kříž – PCHT, Michal Voska,
foto: PCHT



Představujeme vojenské profese



Hasič

Řízení a velení směně, organizování, plánování a řízení výcviku, komplexní řízení zásahu. To jsou jen některé úkony, které musí zvládnout velitel směny letištní hasičské jednotky z 22. základny vrtulníkového letectva v posádce Sedlec, Víceňice u Náměště nad Oslavou nadrotmistr Daniel Šimek. Mezi hasiči působí na základně již pátým rokem a od roku 2014 je velitelem směny letištní hasičské jednotky.

Pro profesi hasiče je nesmírně důležité, aby uchazeč neměl strach ze stísněných prostor, uměl se pohybovat v ochranném obleku mnohdy v nebezpečném prostředí s vysokou teplotou nebo nebezpečnými látkami," upozorňuje hned úvodem nadrotmistr Daniel Šimek. „Já jsem se asi s hasičskými geny už narodil, protože zájem o tuto problematiku se u mě projevil už v útlém věku. Přes nevílu rodičů jsem totiž pomocí zápalak zkusel jejich použití na dřevěných kostičkách...“

Oranžové barety rozhodly

Ve dvanácti letech zakotvil s otcem v místním sboru dobrovolných hasičů a zaregistroval se jako nejmladší člen. Tento zájem ho profesně nakopnul. Po základní škole se rozhodl pro studium na prestižní střední škole požární ochrany ve Frýdku-Místku. „Vybral

jsem si obor požární ochrana, kde jsem byl i přes náročné zkoušky přijat," vzpomíná Daniel Šimek. „Během mého studia postihly naší republiku dvě dramatické povodně. První v roce 1997 a druhá o pět let později. Při sledování televizních záběrů mě uhranuli příslušníci vojenských záchranných útvarů s oranžovými barety. To pak rozhodlo o mém dalším osudu a začátku vojenské kariéry.“

S odstupem času si uvědomuje, že kombinace studia a možnost praktické aplikace teoretických poznatků ve sboru dobrovolných hasičů s výjezdovou jednotkou III. kategorie, včetně časté spolupráce se vstřícnými příslušníky hasičského záchranného sboru, byla jednou z nejlepších cest k získání znalostí a zkušeností v oboru požární ochrany. „Čerpám z nich vlastně dodnes, ale naučilo mě to i jednat s lidmi a nyní se mi to velmi hodí," konstatuje nadrotmistr Šimek. „Je potřeba je mnohem více motivovat pro

společnou věc a doplňovat výcvik zajímavými odbornými tématy, nejlépe v součinnosti s profesionálními hasiči. Výcvik s pěnou, vyproštění z vozidel, hašení vozidel, výcvik v obsluze motorových řetězových pil, výcvik lezců nebo účast v požárních soutěžích, to jsou věci, které jsou atraktivní a zároveň důležité pro naši profesi.“

Šanci má zedník nebo svářeč

Pro profesi vojenského hasiče je kromě splnění požadovaných zdravotních, psychologických a fyzických kritérií pro vstup do armády ideální vzdělání nebo praxe v oboru požární ochrana (dobrovolný hasič), ale není to podmínkou. „Naopak je často ku prospěchu mít na stanici schopné lidi i z jiných oborů, jejichž znalosti mohou být devizou u specifických zásahů," říká velitel jednotky hasičů Šimek. „Jsou to například zdravotníci, mechanici, zedníci, svářeči a podobné profese.“

Když si nadrotmistr Šimek vzpomene na své úplné začátky v armádě, říká, že nebyly snadné. „V armádě jsem od roku 2005 a nastoupil jsem na pozici řidič-hasič u Vojenského záchranného útvaru v Kutné Hoře. Musel jsem se smířit s tím, že nepůjde o 'čistou' hasičinu, jakou jsem znal z civilu. Měl jsem ale štěstí na kolegy, kteří byli zapálení pro věc a i s omezeným vybavením se mi dostalo kvalitního a různorodého výcviku.“

Když se pak dostal k vojenské hasičské jednotce na 22. základnu vrtulníkového letectva Sedlec, potěšilo ho, že přes 90 procent času byl hasičem. „Tím se mi vlastně splnil sen, se kterým jsem šel do armády,“ usmívá se sympatický hasič.

Zkušenosti jsou v tomto oboru nejdůležitější. Jejich sdílení s ostatními je elementární nutností, a to jak v praktických ukázkách, tak i prezentací fotografií a procházení faktů ze zásahů. „Diskutovat o jednotlivých zásazích je pro každého člena týmu velmi důležitá součást,“ podotýká Šimek.

Do tří minut na dráze

„To, že sloužíme ve směnném provozu, vlastně zaručuje, že nespádneme do stereotypu,“ informuje hasič. „Od loňského roku je napříč armádou zaváděn pěti směnný provoz, což obnáší dvě denní směny, následují dvě noční a pak bychom měli mít šest dní volno. Jsme však vojáci, takže se jako ostatní profesionálové účastníme výcviku, přezkoušení, ale i vyšetření, které nemůžeme absolvovat v dané směně.“

Každá směna začíná nástupem s přidělením funkce a úkolů pro konkrétní směnu. Následně se přebírá technika a vybavení, zkouší se jeho provozuschopnost. „Další činnost probíhá podle harmonogramu činností směny, ale přizpůsobuje se aktuálním situacím. Jsou to zejména ostré i cvičné výjezdy k zásahu. Podle civilních i vojenských předpisů jsme povinni do tří minut provést padesáti procentní aplikaci hasebního roztoku kdekoli na vzletové a přistávací dráze,“ upozorňuje Daniel Šimek.

Dalším specifickým směnného provozu jednotky je neustálá nutnost dodržet minimální stanovené počty hasičů ve směně. Při neplánovaných výpadcích personálu jako je nemoc, služební volno, jazykové kurzy nebo služební cesty, je nutné tuto situaci řešit.



Ve střehu ho drží Slavík

Nejtěžší na profesi považuje nadrotmistr Šimek vydržet psychicky neustálou připravenost na reálný zásah. To je asi nejvíce specifické pro letištní hasiče, kdy je naštěstí zásahů v letovém provozu minimum. Na druhou stranu potom ale není jednoduché udržet lidi v maximální připravenosti na zásah, který může přijít v kteroukoliv dobu, ve dne v noci.

„Mě osobně drží ve střehu citát vyšetřovatele leteckých nehod a autora známých tzv. Slavíkových zpěvů plukovníka Stanislava Slavíka – Čím dále jsme od jedné letecké nehody, tím blíže jsme k další,“ usmívá se Šimek. „Na ten jsem narazil na stránkách afterburner.cz, když jsem zpracovával absolventskou práci o problematice leteckých nehod vojenské bojové letecké techniky.“

Na profesi mladého hasiče nejvíce naplňuje různorodost a nestereotypnost. A také to, že se může specializovat mnoha směry a spolupracuje s různými odbornostmi. Důležité je i další vzdělávání v oboru a tvoří jeden ze dvou hlavních pilířů znalostí a rozvoje příslušníků VHJ. Tím druhým a možná podstatnějším jsou praktické zkušenosti získávané z reálných zásahů, výcviků a cvičení v rámci resortu.

„Tuto profesi bych doporučil zejména nadšencům požární ochrany,“ dodává závěrem nadrotmistr Šimek. „Výkon služby má stále jistá specifika a odlišný přístup od civilních jednotek požární ochrany. Na druhé straně ale nabízí i zahraniční výcvik a stáže. „Možnost zahraničního srovnání je pro nás velmi důležitá, zvláště pro sladění možných společných zásahů v rámci zahraničních cvičení Aliance.“

Text a foto: Jana Deckerová



Bývalý ředitel vojenské rozvědky generálporučík Radovan Procházka oslavil devadesáté narozeniny

Od zpravodajců se neodchází, ani v devadesáti

Legenda československé a české vojenské i civilní zpravodajské služby generálporučík v. v. Radovan Procházka oslavil v květnu v plné svěžesti své „devadesátiny“. Po sametové revoluci působil ve vedení Bezpečnostní informační služby, byl ředitelem Úřadu pro zahraniční styky a informace a od roku 1993 šéfoval vojenské rozvědce. Za svou činnost obdržel Řád prezidenta USA „Legio of Merit“ a český prezident mu v roce 1997 propůjčil Řád Bílého lva IV. třídy.

Generálporučík Radovan Procházka vyrůstal spolu se svým o čtyři roky starším bratrem v rodině velitele Hradní stráže T. G. Masaryka, ruského legionáře podplukovníka Vladimíra Procházky. Vojenské povolání otce tak trochu určilo i osud jeho druhorozeného syna Radovana.

„Náš otec-voják nás vychovával tak, abychom hned, jakmile dospějeme, byli připraveni postavit se na obranu naší země,“ vzpomíná na dobu svého dětství generál Procházka. Bylo to v době, kdy se dostával k moci Adolf Hitler, proto oba své syny vedl k tomu, aby si uměli poradit v jakýchkoli nebezpečných situacích, a i přes jejich nízký věk je přirozeně zapojil i do zpravodajské práce.

Zpravodajcem od jedenácti let

„Vybavuji si, že už jako jedenáctiletý jsem vyrážel v roce 1938 spolu s bratrem na kole po okupaci do našeho pohraničí a naším úkolem bylo monitorovat okolí, jak se chová obyvatelstvo, jaké jsou tam německé jednotky a podávat otci a zpravodajskému důstojníkovi z otcova pluku zprávy o tom, co se tam v této napjaté době děje. Jako kluci jsme byli totiž nenápadní a pro okolí to vypadalo, že vyrážíme na cyklistické výlety. Proto říkám, že moje zpravodajská činnost u mě začala už v jedenácti,“ usmívá se generál Procházka.

Rodina plukovníka Procházky byla i během války do zpravodajské činnosti plně zapojena. Všichni se také aktivně zúčastnili na konci války Květnového povstání v Praze. Náhoda pak sehrála velkou roli v osudu jejich rodiny. „Můj bratr uměl díky otci dokonale rusky a 9. května se ráno vydal přes barikády do Podbavy, aby se připojil k přijíždějícím Rusům s tím, že se jim nabídne jako tlumočnick,“ vzpomíná na květnové dny generál Radovan Procházka. „Přijely první tři tanky, za nimi džíp s nějakým kapitánem. Ten ho naložil a odvezl k dalšímu džípu, kde seděl takový udělaný důstojník. No a ukázalo se, že to byl maršál Rybalko. Ten si bratra oblíbil a on s ním pak všude jezdil.“



O komunistickém puči Rusové mluvili už v roce 1945

Tato skutečnost měla rozhodující moment i pro další zpravodajskou činnost otce, který působil na velitelství Alex. „Do Prahy totiž Rybalko přijel už se „svým“ tlumočnickem – mým bratrem, kterého vlastně nikdo neznal, ale všichni ho brali, že je to Rybalkův člověk,“ říká generál Procházka. „Ruští generálové před ním mluvili naprosto otevřeně, a tím pádem měl otec přímé zpravodajské informace, které předával dál. Proto už v roce 1945 zazněla od Rusů informace, že počítají s tím, že spolu s českými komunisty bude v Československu dříve nebo později proveden státní převrat. Otec se jako bývalý velitel Hradní stráže s prezidentem Benešem znal, ale nebylo snadné se k němu dostat. Vybral si proto podnáčelníka generálního štábu generála Píku, a tyto informace mu pro prezidenta předal. Jak s nimi pak bylo naloženo, to už se asi nedovíme,“ dodává generál Procházka.

Lituje také, že otec v únoru 1946 jako budoucí velitel divize v Karlových Varech zemřel za nevyjasněných okolností po srážce s ruským nákladním vozidlem a bratr zemřel ve čtyřiačtyřiceti letech. „Ten by věděl o těchto informacích z revolučních dní víc, protože otec s ním o záležitostech ze sovětského velení mluvil, a navíc se i přímo na zpravodajství podílel,“ říká s lítostí Radovan Procházka. „Uvědomuji si však, že kdyby otec nezahynul, stihl by jej asi podobný osud jako generála Píku, byl by zatčen a skončil by jako on.“

Pokračoval ve vojenské rodinné tradici

Radovan Procházka chtěl být po válce lesním inženýrem. Ale otcova smrt ho nasměřovala jinak. „Považoval jsem za povinnost pokračovat v jeho tradici a odešel jsem do vojenské akademie a po vyřazení v roce 1948 jsem jako poručík pěchoty nastoupil do posádky v Brně,“ vysvětluje generál Procházka. V té době už byl napojen na zpravodajskou skupinu plukovníka Kordy, a v Brně už plnil zpravodajské úkoly. „O zpravodajských záležitostech se informace nepodávají, protože ze zpravodajství se nikdy neodchází,“ podotýká Procházka. „Tuto zásadu jsem dokonale pochopil u Britů. Ti mě vedli jako svého člověka, protože jsem prostřednictvím otce působil v jejich prospěch. Proto jsem po roce 1989 s překvapením zjistil, že u nich mám pořád renomé ještě z války.“



Po zatčení rovnou na „domeček“

Ani Radovan Procházka se však po komunistickém puči nevyhnul zatčení. Hlavní skupina plukovníka Kordy i s generálem Káchou, tehdy poručíkem, byla zatčena v roce 1949. „Z toho jsem vypadnul, zůstali jsme venku tři,“ konstatuje generál Procházka. „Když nás později v roce 1951 zatkl, naše skupina se jmenovala Bárta a spol. Ukázalo se, že nás dále sledovali a čekali, zda se přes nás dostanou k někomu dalšímu.“

„Přišli pro mě brzy ráno, hned mi to bylo jasné a ještě na schodech jsem přemýšlel, jestli se s nimi utkat,“ vzpomíná na své zatčení Procházka. „Ale bylo by to riskantní pro zbytek rodiny. Dokonce si pro mě přišel sám Pergl (kpt. František Pergl, velitel „domečku“ – pozn. redakce), a ten jen tak někoho zatýkat nechodil. Odvezli mě rovnou na „domeček“.“

Na tuto dobu vzpomíná generál Procházka velmi nerad. Měl navržený trest smrti, ale nakonec dostal „jen“ patnáct let. Prošel Opavou, Leopoldovem a skončil na Bitýzu a na lágru Vojna. Figuroval i v tzv. „nudlové“ aféře, za což dostal dalších 12 let navrch. „Vypouštím to raději z hlavy, je to pryč, byla to ošklivá doba. Ale říkal jsem si vždycky, jestli nebylo lepší být uvnitř a ne venku,“ podotýká generál.

Kulisák Národního divadla

Minuly ho obě amnestie v roce 1960 i 1962. Propuštění se dočkal až v březnu 1964.

„Bylo to neuvěřitelné, oznámili mi, že jsem vzorný vězeň a že jsem schopen další převýchovy,“ vzpomíná generál Procházka. „Dali mi nějaký hadry a vykopli mě před bránu. Bylo to neskutečné. Dvě hodiny po tom, co mi řekli, že jdu k řízení o propuštění, jsem byl venku.“

Do Prahy přijel Radovan Procházka brzy ráno a vydal se pěšky přes Letnou domů. „Zastavil jsem se na místě, kde býval Stalin a tam jsem Praze a Hradčanům slíbil, že to takhle stejně nenechám, že s tím se musí ještě něco udělat.“ Velmi brzy si sehnal místo kulisáka v Národním divadle, kde vydržel až do revoluce 1989.

Po roce 1989 zpátky do špionáže

Po sametové revoluci pro Radovana Procházku nastala doba, kdy se vracel ke zpravodajské činnosti. „V té době jsem také pro zahraniční rozvědku vymyslel krycí název ÚZSI (Úřad pro zahraniční styky a informace) a tam jsem působil až do ledna roku 1993,“ pokračuje generál Procházka. „Se zřízením České republiky si mě vytáhnul můj spolužák z akademie generál Pezl a převzal jsem vojenské zpravodajství a až do roku 1997 jsem ho vedl.“

Tady však vyprávění generála ve výslužbě Radovana Procházky nekompromisně končí. Je totiž zastáncem toho, že zpravodajské informace mají zůstat pro většinu lidí tabu. „Jak už jsem říkal, ze zpravodajství se nikdy neodchází, a to ani v devadesáti,“ dodává s lišáckým úsměvem generál Procházka.

Text a foto: Jana Deckerová

Zaujalo nás v poslední době



Ministr Martin Stropnický vykonal v květnu pracovní návštěvu v USA. Jednání zahájil v Pentagonu se svým protějškem Jamesem Mattisem, kterému představil plán České republiky na zvyšování obranných výdajů, a společně pak diskutovali budoucí plánované akvizice v oblasti modernizace armády. Byl také aktivním účastníkem bezpečnostní konference Interdependency and Resilience a navštívil základnu Nebraské národní gardy.



Náčelník GŠ AČR armádní generál Josef Bečvář se v Hradci Králové seznámil se schopnostmi 6. polní nemocnice, odboru biologické ochrany Těchonín, Centra vojenské kynologie Chotyně, Vojenského veterinárního ústavu Hlučín a odboru letecké záchranné služby a urgentní medicíny Líně. Velitel české armády diskutoval i se studenty vojenských oborů na Fakultě vojenského zdravotnictví Univerzity obrany.



Pod záštitou odboru vojenského letectví Sekce dozoru a kontroly MO se v Praze konalo každoroční alianční jednání pracovních týmů pro standardizaci AMLIP a ASPP. Jednání zahájil náměstek pro řízení Sekce dozoru a kontroly MO Antonín Rada. Během jednání byly prověřeny aktuální požadavky ve vztahu k udržování a tvorbě standardizačních dohod Severoatlantické aliance ve vojenském letectví, jež jsou důležitým základem pro zajištění požadované úrovně interoperability koaličních sil během výcviku a při nasazení v mezinárodních operacích.

Čtveřice členů z texaského 147th Reconnaissance Wing navštívila v květnu příslušníky 102. průzkumného praporu v Prostějově. 147th Reconnaissance Wing má svou mateřskou základnu v texaském Houstonu a je součástí Texaské letecké národní gardy. Jednotka, čítající více než devět set vojáků, disponuje mimo jiné bezpilotním prostředkem 24 MQ-1B Predator. Do České republiky přijeli zástupci jednotky diskutovat o využívání zasazení bezpilotních průzkumných prostředků v zahraničních operacích a stěžejním tématem byla výměna zkušeností a znalostí jak z nasazení, tak z výcviku. Součástí návštěvy byla i ukázka techniky, materiálu, výstroje a výzbroje 102. průzkumného praporu, simulátoru a učební pomůcky Scan Eagle.



Ústřední hudba Armády ČR v květnu vystoupila v šesti posádkových městech s koncerty k Mezinárodnímu dni rodin. V Lipníku nad Bečvou, Praze, Rakovníku, Klatovech, Táboře a Staré Boleslavi tak promenádními koncerty poděkovala nejen všem rodinám a rodinným příslušníkům vojáků, ale také válečným veteránům a vojákům v činné službě za jejich práci. Pod taktovkou dirigentů podplukovníka Jaroslava Šípa a majora Patrika Spinek byly na programu klasické skladby, ale i swingová, muzikálová a rocková hudba.



V areálu kasáren Dědice na Vyškovsku se uskutečnila slavnostní přísaha absolventů tříměsíčního kurzu základní přípravy Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov. Věrnost České republice odpřísáhl více než šest stovek nových rekrutů Armády ČR.

Do Českého registru dárců krevetvorných buněk se zapsalo přes sto vojenských chemiků z Liberce. V budoucnu tak mohou pomoci pacientům s leukémií a dalším onemocněním krevetvorby. Zájem ze strany vojáků byl tak velký, že lékaři z Institutu klinické a experimentální medicíny přijeli za nimi do libereckých kasáren.





Náměstek ministra obrany pro řízení sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací Tomáš Kuchta se zúčastnil obranného veletrhu IDEF v Istanbulu. Během programu se setkal s náměstkem ministra obrany Turecké republiky Suayem Alpayem a na programu byla další řada jednání s vrcholnými představiteli předních tureckých zbrojních společností.



Vojáci 14. úkolového uskupení Armády ČR se v blízkosti afghánské základny kábulského letiště Hamida Karzáiho (HKIA) zdokonalovali ve střelbě z ručních zbraní. Vzhledem k bezpečnostní situaci v Afghánistánu je nezbytné trvale udržovat vycvičenost a schopnost účinného použití a manipulace s přidělenými zbraněmi všech vojáků nasazených v operaci Resolute Support.

Na hřbitově v obci Štěnovice se uskutečnil pietní akt k uctění památky praporčíka in memoriam Nikolaje Martynova, jenž před deseti lety ve svých sedmadvaceti letech zahynul v Afghánistánu. Osudnou se mu stala patrola, při které vozidlo, v němž jel, zavalila lavina kamení a bahna. Spolu s nejbližší rodinou uctili jeho památku kamarádi, účastníci osudné patroly, zástupci 4. brigády rychlého nasazení a zástupci Sdružení válečných veteránů.



Príslušníci ženijní mechanizované roty 151. ženijního praporu se zúčastnili v Kounicích 5. ročníku soutěže v poskytování první pomoci v bojových podmínkách – MedCup 2017. Rotu reprezentoval jeden tým ve složení desátník Jakub Kadič, svobodník Šimon Jedlička, svobodník Vít Vašták a svobodník Marek Ondruš. I přes silnou konkurenci dokázali vybojovat celkově 4. místo. Nasazení a přístup všech členů byl maximální, konkurence silná a scénáře, které před ně byly po dobu soutěže stavěny, nepatřily zrovna mezi standardní. Během soutěže museli plnit různorodé úkoly ve dne i v noci. Mezi jinými ošetření a vyzvednutí zraněného z minového pole, záchranu pilota visícího na padáku, vysvobození rukojmích, noční slanění z mostu do raftu, třídění nebo ošetřování raněných při hromadných neštěstích.



Nášivky kurzu Komando převzalo celkem třiadvacet vojenských profesionálů, kteří úspěšně prošli výběrovým řízením. Mezi nimi bylo šest zástupců 4. brigády rychlého nasazení Žatec, patnáct ze 7. mechanizované brigády Hranice a dva ze 102. průzkumného praporu Prostějov. Kurz Komando patří mezi nejnáročnější elitní bojové kurzy a účastníci musí prokázat znalosti a dovednosti v taktických situacích a činnostech, které se blíží reálným bojovým podmínkám se zvýšenou psychickou a fyzickou zátěží.

Vojáci ze strakonického protiletadlového raketového oddílu absolvovali ve spolupráci s dalšími příslušníky AČR zápočtové střelby z protiletadlového systému 2K12 KUB. Certifikovali se tak na bojové střelby, které proběhly začátkem června na polygonu Ustka v Polsku. Zápočtové střelby se konaly u 21. základny taktického letectva v Čáslavi a vzdušného protivníka strakonickým vojáků simulovaly bojové letouny JAS-39 Gripen a L-159 ALCA.



V mezinárodní vojenské nemocnici na základně HKIA v afghánském Kábulu si zdravotní sestry a další lékařský personál česko-slovenského 19. polního chirurgického týmu (PCHT) připomněli Mezinárodní den zdravotních sester. Tento svátek se dodržuje od roku 1965 a je připomínkou dne narození Florence Nightingalové, zakladatelky moderního ošetrovatelství.



V rozhovoru s ředitelem KVV České Budějovice plk. Aloisem Urbanem představujeme jeho velitelství

Nadstandardní vztahy s partnery



V souvislosti se zhoršující se bezpečnostní situací ve světě v posledních letech nabývají na významu krajská vojenská velitelství. A právě z tohoto důvodu jsme se rozhodli připravit seriál, během kterého bychom tato pracoviště formou rozhovorů a článků postupně představili. Tentokrát bude na naše otázky odpovídat ředitel Krajského vojenského velitelství České Budějovice plukovník Alois Urban.

Jaké hlavní úkoly v současné době plní velitelství, kterého jste ředitelem?

Jsem vojenským správním úřadem a zároveň plníme úkoly obrany státu podle zvláštní legislativy. V podstatě lze rozdělit plnění hlavních úkolů krajského velitelství do pěti oblastí.

Výkon státní správy je první z nich a zahrnuje úkony spojené se vzetím občana do evidence až po jeho propuštění z ní, dnes to je to tedy stále do šedesáti let věku, kdy mu to končí podle zákona brannou povinností. Samozřejmě, že rozhodujeme o dobrovolném převzetí výkonu branné povinnosti

a provádíme s tím související úkony nejen u žadatelů o nástup do služebního poměru vojáků z povolání, ale i žadatelů o zařazení do AZ a účast na dobrovolném vojenském cvičení. Řešíme ale i ztráty nebo poškození vojenské knížky, či výdej jejího duplikátu. Těch správních činností je celá řada. Druhou oblastí je zabezpečení mobilizační připravenosti, včetně doplňování útvarů personálem. Třetí oblastí, na kterou se soustředíme, je v současné době zahájená výstavba nových jednotek AZ u bojových útvarů podle priority stanovené náčelníkem Generálního štábu. V porovnání s loňským rokem máme letos docela dost zájemců o službu v jednotkách AZ, které směřujeme hlavně do posádek Jindřichův Hradec a Tábor. S tím souvisí i výcvik naší pěší roty AZ. Jedná se o společné cvičení s naším partnerským útvarem, Policií ČR a Jadernou elektrárnou Temelín, kde bychom v případě krizové situace zajišťovali ochranu a obranu vnějšího perimetru. Letos na podzim nás potom čekají ve výcviku záloh bojové střelby družstev. Čtvrtým hlavním úkolem, na který klademe důraz, je zabezpečení krizového řízení na teritoriu kraje při řešení nevojenských ohrožení. Jsem členem bezpečnostní rady kraje a z toho titulu vyplývá celá řada dalších povinností. Pátou a poslední oblastí, o které bych se chtěl zmínit, je Příprava občanů k obraně státu (POKOS). Kromě školení učitelů základních škol organizujeme pravidelné dětské dny. Přesto si myslím, že právě v této oblasti je v naší společnosti hodně a hodně co dohánět.

Jste v Českých Budějovicích jediným vojenským zařízením. Jak hodnotíte spolupráci s krajským úřadem a dalšími místními institucemi?

Tak abych to uvedl na pravou míru, jediným vojenským zařízením nejsem. Je zde ještě odbor preventivní péče AVZdr a ke stálému dislokačnímu místu patří i rota 26. prvzp dislokovaná nedaleko města.

Pokud se mám vyjádřit ke spolupráci s KÚ, chci především podtrhnout, že velmi dobrá spolupráce se odvíjí od osobního zájmu hejtmána kraje o naší práci. Dokumentuje to i fakt, že hejtmán přišel na zahájení nedávného cvičení, když vojáci AZ procházeli prezentací na krajském velitelství. Osobně jim předal knihu a popřál mnoho zdaru při cvičení, které je čekalo. Poděkoval za to, že nad rámec svých občanských povinností působí v jednotce AZ. S vedením krajského úřadu a jeho oddělením krizového řízení

jsme v trvalém kontaktu. Právě teď například přispíváme k přípravě cvičení zaměřeného na řešení krizových situací, k nimž může dojít. Konkrétně jde o to, jak si počínat v době totálního výpadku elektrického proudu.

Jak v souvislosti se zhoršenou bezpečnostní situací ve světě vnímají krajské vojenské velitelství místní občané, jak jim pomáháte v přípravě k obraně státu?

Program POKOS, tedy příprava občanů k obraně státu, tady běží, jenomže v loňském roce jsme to tak nějak ponechali na dobrovolném zájmu učitelů a přihlásilo se nám na školení jen osm pedagogů. Zapojili jsme tedy letos více odbor školství na krajském úřadě a chystáme tuto specializovanou přípravu už pro 38 učitelů. Samozřejmě, že navazujeme také na to, co se tady už osvědčilo. Mimo jiné i na dětské dny, které zaměřujeme také na přípravu k obraně státu. Zkrátka, pokračujeme v tom, co má už svou tradici – na střelecké soutěže i na pravidelnou pomoc Dětskému centru Arpida, kam jsme na konci roku poslali 38 000 korun. Ty jsme vybrali nejen mezi pracovníky našeho velitelství, ale i pracovníky agentur, které zde v budově mají své působiště.

Dal jsem si za úkol, že osobně navštívím, kromě vojenských útvarů a zařízení v kraji, také všech sedmnáct obcí s rozšířenou působností. Je to velmi náročné na čas, ale není nad osobní kontakt s lidmi, s nimiž spolupracujeme. Často při těch diskusích slyším názor, jaká je to škoda, že už nemáme povinnou vojenskou službu a jak to těm mladým mužům chybí... Usmívám se tomu a snažím se vysvětlovat, že přece to, že máme profesionální armádu, nikterak nebrání zdravým mladým lidem, aby si neodsloužili své dva, tři nebo čtyři roky vojny a pak se dál věnovali své profesi. Jen by to chtělo, aby se na ně pak celá společnost dívala jako na ty, kteří mají přesně ty vlastnosti, co nám u dnešních mladých lidí chybí. Protože dokázali něco udělat pro svou vlast, jsou zdraví, relativně spolehliví, nefetují, vědí, co je kázeň a smysl pro povinnost, obětavost, týmová práce atd. A tak by se na ně měl dívat i potencionální zaměstnavatel, když přijdou žádat o práci, obdobně, jako je tomu od nás směrem na západ.

Své nezastupitelné místo má v práci krajského velitelství také problematika mobilizační činnosti, je vás na tuto práci dost?

Lze říci, že úkoly, které vyplývají z naší působnosti směrem k mobilizačním činnostem, doplňování personálu ozbrojených sil a úhrady ztrát, ale hlavně i z novelizovaných zákonů, jsme schopni plnit v dnešní sestavě, i když to mnohdy vyžaduje enormní nasazení mých spolupracovníků. Já říkám, že lidé zvládnou všechno, když vědí, jak, a mají čím. Mnoho lidí se tady na krajském velitelství vyměnilo a tak



dbám na to, abychom se lépe poznávali. Jde o to, abychom tvořili jeden tým, který umí vzít nejen za práci, ale v němž si dokáží lidé vyjít vstříc i v době mimopracovní. Mezilidské vztahy jsou jako drahý porcelán, hezké na pohled, ale snadno se rozbijí. Pak se dají už jen těžko spravit, i tak to ale nikdy nebude znovu ono.

Vraťme se k jednotce aktivní zálohy, k pěší rotě působící při KVV v Českých Budějovicích. V minulosti patřila k nejlepším, v jaké je dnes kondici?

Velmi si vážím toho, že v té dnešní naší jednotce AZ jsou lidé, kteří chtějí cvičit, mají o práci v jednotce zájem, ničemu se nevyhýbají a aktivně vyhledávají příležitosti, jak se ve své vojenské odbornosti zdokonalit. Oceňuji jejich entuziasmus, který dokazují

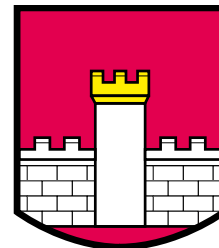
tím, že se sami dobrovolně účastní i akcí mimo plánovaná cvičení, tedy ve svém volnu nebo o dovolené. Rotu dnes tvoří přes 80 dobrovolníků, kteří si nad rámec své občanské profese najdou čas k tomu, aby se aktivně připravovali na obranu své vlasti. Šedesát pět z nich působí v jednotce už déle než dva roky. Ti samozřejmě mohou nováčkům předávat své zkušenosti. Navíc se nám velmi osvědčuje spolupráce s útvary na teritoriu kraje a našim partnerem je nejen útvar ve Strakoniciích, ale i Vojenská policie z Tábora či ženisté z Bechyně. Ti nám dodávají podle potřeby nejen techniku, ale především zkušené instruktory, kteří dokáží vést výcvik podle současných trendů.

Text a foto: Miroslav Šindelář



Představujeme krajská vojenská velitelství

KVV České Budějovice a pěší rota AZ



Najít Krajské vojenské velitelství v Českých Budějovicích není nijak složité. Ostatně nachází se na, dalo by se říci, strategickém místě, pár kroků od vlakového i autobusového nádraží.

Krajské vojenské velitelství České Budějovice vzniklo k 1. 1. 2005 na základě zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), jako vojenský správní úřad.

Vykonává státní správu a jeho místní příslušnost se řídí místem trvalého pobytu fyzických osob nebo sídlem právnických osob. Územním obvodem KVV Č. Budějovice je území Jihočeského kraje se sídlem v Českých Budějovicích.

Jako vojenský orgán současně plní úkoly obrany státu. Zřizovatelem a odvolacím orgánem je Ministerstvo obrany České Republiky.

V čele krajského vojenského velitelství je ředitel – voják z povolání, o jehož služebním zařazení rozhoduje ministr obrany. V současné době je ředitelem KVV Č. Budějovice plukovník Alois Urban, který byl do funkce jmenován k 1. červenci minulého roku.

Na plnění úkolů, které stojí před krajským velitelstvím, se podílí celkem pětadvacet osob. Sedmnáct vojáků a osm státních a občanských zaměstnanců.

Pěší rota AZ při KVV České Budějovice



U Krajského vojenského velitelství České Budějovice byla k 1. 1. 2004 vytvořena pěší rota aktivní zálohy (AZ). Rota patří mezi ty jednotky AZ, které již mají svou historii a tradici. Někteří její příslušníci stáli ještě před tím u samotného vzniku aktivní zálohy AČR a od té doby už proteklo jak Malší, tak Vltavou docela hodně vody. Jako třeba při posledních povodních, kdy právě příslušníci roty bez toho, aby byli povoláni, pouze jako dobrovolníci, postavili celou, tehdy zbrusu novou, budějovickou protipovodňovou bariéru. A to jenom díky tomu, že to měli při předcházejícím vojenském cvičení vyzkoušené a nacvičené, a tedy přesně věděli, jak jednotlivé díly k sobě spojovat, a hlavně, který z nich kam patří.

Novější tradicí se stala pravidelná vojenská cvičení zaměřená na posílení vnější ochrany jihočeské jaderné elektrárny nazvané SAFEGUARD, při kterých pěší rota úzce spolupracuje se svým partnerským útvarem, 25. protiletadlovým raketovým plukem. Vždyť kdyby bylo třeba, musíme Temelín chránit jak ze země, tak ze vzduchu, a kdo by to měl vědět lépe než ti, kteří tu mají v okolí svou práci, své domovy a své rodiny. Letošní pátý ročník tohoto cvičení – třetí na JETE – úspěšně proběhl právě před několika dny.

Výcvik AZ je zaměřen zejména na ochranu a obranu teritoria, pomoc Policii ČR a pomoc při nevojenském ohrožení. Rota se připravuje zejména v blízkém výcvikovém prostoru Boletice, kde výcvik probíhá zpravidla ve dvou čtrnáctidenních cyklech, na jaře a na podzim. Pro potřeby výcviku je zajištěno ubytování ve výcvikovém prostoru. Boletické středisko nám kromě dobrých podmínek k výcviku poskytuje také techniku a materiální vybavení. Dále se příslušníci pěší roty AZ zúčastňují střeleckých soutěží pro aktivní zálohy, propagačních akcí AČR na veřejnosti, pietních aktů i sportovních akcí včetně mezinárodního pochodu přes tři země.

V současné době je jednotka naplněna přibližně z 50%. Volná místa jsou zejména na pozicích střelec, kulometník, řidič, a některá místa specialistů (dozimetrista, ženista).

- V roce 2008 na českobudějovickém Náměstí Přemysla Otakara II. předal hejtmán Jihočeského kraje pěší rotě AZ bojový prapor.
- V roce 2015 v závěru cvičení „SAFEGUARD Temelín 2015“ obdržela jednotka od Československé obce legionářské čestný název „Pěší rota brigádního generála Františka Vávry“.
- Při letošním cvičení „SAFEGUARD Temelín 2017“ bojovému praporu pěší roty slavnostně požehnal kaplan 15. ženíjního pluku společně s českobudějovickým biskupem Vlastimilem.

Text a foto: Miroslav Šindelář

Studenti Univerzity obrany uspěli v soutěži Medik roku, pořádané tentokrát v tábořské nemocnici

Po roce opět nejlepší

Pětičlenný tým studentů Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany v Hradci Králové již podruhé zvítězil v soutěži Medik roku, jejíž v pořadí třetí ročník se o víkend 31. března – 2. dubna uskutečnil v Nemocnici Tábor. Soutěže se zúčastnily téměř dvě desítky družstev, složených ze studentů čtvrtých až šestých ročníků lékařských fakult z České republiky a Slovenska.

Úspěch studentů Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany ocenila také náměstkyně ministra zdravotnictví Lenka Teska Arnoštová, která jim v pondělí 15. května předala čestné diplomy. Soutěž, nad níž náměstkyně Teska Arnoštová převzala záštitu, si klade za cíl podpořit studenty medicíny v jejich studiu a poskytnout jim odbornou a finanční podporu k dalšímu odbornému rozvoji.

Týmová soutěž v rámci deseti zajímavých disciplín pod dohledem nemocničních lékařů ověřila úroveň medicínských vědomostí, zručností a fyzických dovedností. „O našem vítězství asi rozhodl týmový duch a vyrovnaný výkon v jednotlivých disciplínách, žádnou jsme naštěstí vyloženě nezkažili,“ uvádí jako důvod celkového vítězství kapitán vítězného týmu rotmistr Jiří Kotek a dodává: „Tým jsme složili z kluků, co se dobře známe a trávíme spolu dost času na sportech a ve škole, takže si i věříme, že když někdo řekne, že je to stoprocentní a ví odpověď, tak to tak prostě je a netipuje. Většinu odpovědí jsme ale samozřejmě nejdřív prodiskutovali a potom ji řekli.“ Kolegy Jiřího Kotka v týmu byli rotmistři Tomáš Peták, Antonín Buršík, Ondřej Baroch a Michal Korol.

Letošní tým z Hradce Králové navázal na úspěch svých předchůdců z roku 2015. „Od předešlých soutěží z fakulty jsme měli nějaké informace, také jsme spoustu disciplín věděli tematicky dopředu, například, že budeme šít, vyhodnocovat EKG apod. Jediné, na co jsme se připravovali, byla chirurgie a endoskopie. V nemocnici naštěstí máme treňažery a ty jsme si díky ochotě lékařů mohli vyzkoušet,“ říká rotmistr Kotek.

Každý z členů týmu v průběhu soutěže narazil na nějakou obtížnější problematiku. Pro Jiřího Kotka to bylo EKG: „Nemám problém křivku vyhodnotit diagnózou, ale



na celkový popis mám rezervy. Tohle u nás hodně zmáknul rotmistr Tomáš Peták, a měli jsme tak plný počet bodů. Další věcí, kde zazářil, byl skvělý popis kardiogramu.“

S vítězstvím v soutěži byly spojeny zajímavé ceny – stipendované stáže na vybraných pracovištích jihočeských nemocnic, věcné ceny a putovní pohár, který převzali vítězové letošního ročníku. Kromě odborné a finanční podpory mediků v jejich náročném studiu pomáhají seznámit studenty s kvalitním technickým a personálním zázemím nemocnice, kde mohou po absolvování studia nalézt zajímavé pracovní příležitosti. Zájem mediků o akci se každým rokem zvyšuje.

Pro členy vítězného hradeckého týmu však měla soutěž ještě další přínos. „K některým věcem se během výuky nedostaneme, jako jsou některé treňažery, například fixace fraktury. Tady jsme si je mohli zkusit. Dál jsme si ověřili naše znalosti z mnoha oborů medicíny a ukázali, že jsme jimi dobře vybaveni,“ uzavírá rotmistr Kotek. Úspěch vojenských mediků potvrdil vysokou úroveň přípravy lékařů na hradecké fakultě Univerzity obrany, která letos obhájila loňské vítězství v kategorii Zdravotnictví, lékařství, farmacie v rámci hodnocení vysokých škol, které tradičně připravuje časopis TÝDEN.

Text a foto: Viktor Sliva

Zaměřeno na aktivní zálohu

První kroky příslušníků aktivní zálohy AČR den za dnem

Deník záložníků



V rámci šestitýdenního kurzu základní přípravy AZ, který proběhl ve Vyškově, vám přinášíme osobní zkušenosti dvou účastníků kurzu. Pohled záložáků popisuje, jak náročné je absolvovat tento kurz a s čím vším se musí vypořádat. Jde o pokračování Deníku záložáčky, ovšem mužským pohledem.

Vojín X

Naštěstí nám bylo umožněno dojet do kasáren o den dříve a v klidu se ubytovat, čehož většina z nás využila. Ovšem hned po příjezdu jsem uvěřil přísloví: „V armádě se spěchá, aby se čekalo, a čeká, aby se spěchalo!“, jelikož po vyzvednutí klíčů od pokoje jsme čekali hodinu a půl, než jsme se mohli přesunout na pokoje. Předvečer proběhl tak, že jsme vyrazili společně do hospody a dali si jedno pivo na uklidnění a dobrý spánek, což stejně nezabralo. Večer na pokoji to na mě totiž konečně dopadlo, že od zítřka začne tvrdá vojenská realita a dril. Takže jsem usnul asi o půlnoci a ve čtyři hodiny už byl na nohou. Ale mělo to výhodu, že jsem se aspoň stihl naučit všechny hodnoty.

Vojín Y

Doporučuji všem, kteří chtějí jako já přijet již v neděli, aby svůj příjezd naplánovali

na 17:45. Je to čas akorát na to stihnout se zaregistrovat ohledně vašeho pokoje, vyplnit menší formulář, převzít klíče od pokoje a v 18 hodin přijde pověřená osoba předat vám identifikační visáčky, bez kterých vás zatím do areálu kasáren nepustí. Po nafasování kartiček vyhledáte svůj pokoj, v mém případě dvoulůžkový. Podle komentářů ostatních jsou i třílůžkové, ale nikdo je zatím nemá. Pokoje jsou podle mého moc dobře vybaveny (pro každého – psací stůl s šuplíky, jeden z nich uzamykatelný, lampička, police, větší skříň na oblečení včetně ramínek, menší skříň, skříňka vedle postele, dvě židle, křeslo, menší lednice i s mrazákem, postel s úložným prostorem, balkón; WC a sprcha a umyvadlo jsou společně s vedlejším pokojem) mýdlo a toaletní papír již máte včetně povlečení na posteli. Na společném WC je šňůra na sušení prádla. Po vybalení veškerých věcí jsme se v menším počtu přesunuli mimo areál

na kafe a seznámit se, ale většina lidí byla ve 22 hodin na pokojích a ulehla ke spánku i bez rozkazu. Celkem je přihlášeno podle toho, co jsem zde zaslechl, 80–90 uchazečů. Zatím je zde tak 20–30, uvidíme ráno, první oficiální registrace je naplánována na 6:50.

Den první

Vojín X

Konečně je to tady, DEN D, den, na který jsme všichni několik měsíců čekali. Za deset minut sedm jsme se sešli před vojenským klubem a zase čekali. Čas jsme využili vzájemným seznamováním a vyměňováním si informací, které jsme slyšeli. Postupně se kolem nás začali motat naši instruktoři, z nichž číší přirozená autorita. Aby nám zkrátili čekání, tak nás nahnali do kinosálu, kde byla Bondovka, bez českých titulků. © No ještě, že umím anglicky, ale kluky, co ne, jsem maličko litoval. Ještě předtím, než jsme se začali koukat, se nám představil kapitán P. Velice přátelským přístupem a povedenými vtipky nahodil v nás všech pohodovější atmosféru a shodil prvotní stres.

Rozdělil nás do dvou čet, od pohledu mi přišlo, že v té druhé jsou fyzicky vyspělejší

borci než u nás, ale já rivalitu miluji a věřím, že všichni z naší čety udělají maximum proto, abychom byli my ti lepší! Následovalo kolečko podpisů a přesun do jídelny, kde nás čekala proslulá vojenská strava. Takže tučný párek, chleba co unesem a bageta na večer. Po jídle jsme v zástupu přešli k výdejně výstroje, ale předtím nás čekalo další čekání a čekání. Vevnitř jsme nafasovali hadrů a bot, že jsme to nemohli ani unést, ale věřím, že se to bude hodit. Přesun zpátky do „kasína“, pořádně se ustrojít během 5 minut a sraz před budovou. Do čtyřřadu zařadit a hurá poklusem na „barák“, kde jsme nafasovali malou a velkou polní. Jo, a zapomněl jsem, předtím, než jsme to nafasovali, tak jsme zase čekali. © Ale přijde mi, že už jsem si za ten půl den zvykl.

Opodlední beseda s podplukovníkem S. a dalšími armádními příslušníky mě dost potěšila, jelikož jsem se dozvěděl podstatné informace a taky jsem zjistil z papíru před sebou, že se snížily fyzické nároky na nás, což jsem uvítal. Těsně před nástupem do KZP jsem dobral antibiotika, takže veškerá fyzická příprava šla do háje. No, ale tyhle nové požadavky, jako je 2 400 metrů, 38 sklápovaček a 20 kliků bych měl dát i tak.

Kolem páté hodiny jsme měli asi hodinku „volna“, o kterém jsme se stejně na ubikacích nezastavili. Na večer jsme se ještě učili základy správného pochodování, hlášení a dalších moc povelů. Sice jsme to drilovali relativně krátce, ale vrylo se mi to celkem do paměti.

V první den jsem odhalil několik nedostatků naší čety. Viditelně jsou tam slabší kousky, i když zdání třeba klame a ten slabší kousek můžu být já. Ale to je ve výsledku jedno, šzil jsem se už s tím, že jsme jedna jednotka a držíme spolu. Nevím jak ostatní, ale pokud budu mít aspoň o maličko víc sil, než parták vedle, tak ho třeba budu nést či jinak podporovat.

Další velký nedostatek je pochodování. Žadnej učenej z nebe nespádl, ale někdy to byl děs. Jsem v čtyřřadu mezi nejvyššíma, takže když se pochoduje naším směrem, tak mi to přijde v pohodě, co se týče držení kroku, první lajna drží a na ostatní našťěstí nevidím. Ale když se to otočilo a my čtyři byli skoro na konci, tak to byl děs, každý zástup pochodoval jinak, no děs a hrůza, jak by se vyjádřili naši instruktoři rotmistři, kdyby to viděli. Každopádně mám z prvního dne super pocity a těším se, co přijde dál!

Vojín Y

Ráno v 7:00 sraz u vrátnice, odchod do kinosálu, kde se nás sešlo 77 uchazečů. Někteří opozdilci dojížděli i po sedmé hodině, ale osobně jsem jim ten běh, ve kterém byli, nezáviděl. Lepší je přijet dřív, v klidu se zabýdlet a pak jen s papírama dojít na registraci. Kolečko bankovní účet, zpráva od doktora. Později odchod na snídani, která byla



podle mého dost vydatná. Ovšem některým jedincům dvě klobásy ke snídani nevyhovují. Doporučuji minimálně jednu sníst. Dostanete ještě bagetu, tatrunku, margotku... A to již máte na celý den!

Následně fasování oblečení, uniforma letní, zimní, pracovní, sportovní, příručka vojáka 2015, helma, lopata, spacák, sumky, jezevčík, malá polní vz. 95. Dále posezení, kde se vám představuje velení Vyškova, proberou vše potřebné, je zde spousta prostoru pro dotazy, pak se představí také všichni záložáci, pak rychlá svačina, kterou jste dostali.

Hlavní rozdíl od července roku 2017 je totiž ten, že KZP pro záložky je pouze od pondělí do čtvrtka do 16 hod. Proto den probíhá od 5 do 22 hod. (někdy i déle), když se někdo z vaší roty naučí pochodovat, držet tvar atd. Docela jsem nechápal, jak rychle to do nás instruktoři dostanou, že jsme prakticky ve 22 hod. celá rota dokázali pochodovat, držet tvar, hlásit se apod. Je to v těchto teplech a dusnu opravdu náročná a je potřeba hodně doplňovat tekutiny!

Dokola je nám zde vštěpováno, jak je to zásadní věc, jinak samozřejmě nastane bolest hlavy, nevolnost a dokonce můžete jít do bezvědomí. Pro mě to byl opravdu náročný odtučňovací den plný potu, pochodování a drilu, ale pro někoho, kdo tohle hledá, je to vždy potěšení. © Je pozdě večer a čas jít spát, toho volného času je opravdu hodně málo, o to je teď kurz náročnější a vše potřebné je nutno dostudovat přes víkendy doma. To je pro dnešek vše a hurá do postele.

Text: Vojín X a Y,
foto: archiv účastníků



Ochrana při boji na krátké vzdálenosti

Většina typů balistických štítů má obdélníkový tvar, průzor a možnost instalace doplňkového osvětlení. Některé mají i postranní výřezy pro pohodlnější zamíření zbraně.



Balistické štíty

Už ve starověku patřil do výbavy bojovníků mnoha rozličných kultur jeden důležitý ochranný prvek – štít. Ten mohl být vyroben z různých materiálů a v množství všelijakých tvarů, ale to zásadní bylo pro všechny stejné. Jednalo se o pomůcku obvykle držanou jednou rukou (existovaly ale i větší varianty – pavézy –, které musely být přenášeny obouruč a při boji byly opřeny o zem), chránící svého uživatele před útoky sečnými, bodnými a údernými zbraněmi, popřípadě před zásahy šípy. S rozšířením černého prachu a palných zbraní v Evropě obecně ale začal jeho význam upadat, neboť nedokázal odolat projektilům vystřeleným z pušek a pistolí. I když v některých technicky méně rozvinutých kulturách (např. u severoamerických Indiánů nebo afrických Zulů) štíty vydržely až do 19. století, z arzenálu evropských armád se vytratily už v průběhu 16. století.

Určitou renesancí zaznamenaly štíty během první světové války, v níž mohli běžní pěšáci využít relativního bezpečí zákopů, zatímco obsluhy podpůrných zbraní byly často nebezpečně exponovány. Proto začaly být v nové podobě instalovány na lafety děl, granátometů a těžkých kulometů. K jejich výrobě nyní místo kůže, dřeva nebo tenkého kovového plechu posloužily silnější ocelové pláty, schopné přečkat zásahy nepřátelských střel pistolových a puškových ráží, popřípadě střepin z blízkých výbuchů min a granátů. Později se tyto „moderní pavézy“ začaly montovat i na vozidla a plavidla, zatímco z tažených kanonů a houfnic a automatických zbraní postupem času zmizely.

Štíty znovu na scéně

Opět se ale objevily i přenosné štíty, jež se nalézají v arzenálech zejména policejních a vojenských zásahových a protiteroristických jednotek. Zpočátku šlo o tzv. protíuderové varianty (široké veřejnosti dobře známé z různých demonstrací a shromáždění, které vyústily v zásah pořádkových sil), později doplněné o štíty produkované ze speciálních materiálů s vysokou balistickou odolností. První z nich jsou nejčastěji z polymerů, jako např. polykarbonátů Lexan a Makrolon, biaxiálně orientované polyethylentereftalátové (BOPET) fólie či plechu a slouží především k obraně před

Dvojice členů SRT během akce. Jeden vyráží zamčené dveře beranidlem, druhý ho jistí s pomocí standardní služební pistole M9 a balistického štítu.



Zásahy proti nebezpečným pachatelům v amerických vojenských objektech mají na starosti příslušníci speciálních týmů vojenské policie SRT (Special Reaction Team). Z tohoto snímku je dobře patrné, jak balistický štít kryje osoby během přesunu v zástupu.



Typ Ladder Shield americké společnosti Patriot3 má v odolnosti IIIA dle normy NIJ Standard 0108.01, při rozměrech 122×61 cm, hmotnost 14 kg. Kromě balistické ochrany nabízí svému uživateli také možnost použít integrovaný žebřík s maximální nosností až 136 kg.

úderu, kopy a vrženými nebo lidskou silou vystřelenými předměty. Taktéž brání uživatele před popáleninami při zásahu hořlavinou např. v zápalných lahvích.

Při konstrukci druhé zmíněné skupiny – balistických štítů – se užívá aramidová tkanina (tj. kevlar) a látka z polyethylenových vláken s velmi vysokou molekulární hmotností Dyneema UHMWPE (Ultra-High Molecular Weight PolyEthylene), někdy též v kombinaci s karbidokřemičitou (SiC) keramikou. Často mají průzory určené k pozorování; v takovém případě se tento otvor chrání vrstveným polykarbonátem. Pokud je potřeba, někteří výrobci doplňují své produkty o výřezy, popřípadě přímo střílny pro zbraň. Štíty se vyrábějí v různých tvarech, ale nejběžněji jsou obdélníkové, zaoblené (kvůli lepší ochraně před kosou palbou), zakrývající zasahujícího policistu od hlavy po rozkrok. K pohodlnému držení se používají ergonomicky tvarovaná madla, a pokud je to nezbytné kvůli rozložení hmotnosti, upínají se pomocí popruhů na nosný systém uživatele.

„Neprůstřelné“ štíty slouží především ke krytí policistů a vojáků při vstupech do protivníkem obsazených budov nebo jejich jednotlivých místností, popřípadě při přiblížení k objektu, proti němuž má být proveden zásah. Jejich výhodou je, že výrazným způsobem zvyšují balistickou ochranu uživatele a dokáží čelit hrozbám, proti nimž jsou běžné balistické vesty nedostatečně odolné. Obvykle splňují minimálně úroveň IIIA normy NIJ Standard 0108.01, což znamená, že vydrží přinejmenším pět zásahů náboji .44 Remington Magnum SWC nebo 9 mm FMJ vypálených na vzdálenost 5 m. Mnohdy ale ani to nestačí a bezpečnostní či vojenské složky požadují ještě odolnější konstrukci štítů – na úrovni III nebo dokonce IV –, které přečkají pěti střel 7,62×51 mm NATO (či jejich civilního ekvivalentu .308 Winchester) FMJ, respektive jeden projektil .30-06 Springfield AP. Kromě projektilů dokáží chránit před střepinami vzniklými po explozi nástražných výbušných zařízení nebo jiných předmětů obsahujících výbušninu nebo třaskaviny.

Zde je ovšem nutné poznamenat, že čím lepší balistické vlastnosti, tím vyšší hmotnost štítu a horší možnost manipulace s ním. Např. při rozměrech 90×60 cm má kompozitní štít v odolnosti IIIA dle NIJ Standard 0108.01 hmotnost okolo 7 kg. Pokud zachováme stejné rozměry, ale zvýšíme odolnost na úroveň III, naroste jeho hmotnost už na dvojnásobek. Použijeme-li kombinace kompozitního a keramického materiálu k dosažení stupně IV, hmotnost se zvětší natolik, že štít je nutné doplnit pomocnými



pojezdovými kolečky usnadňujícími jeho pohyb. Proto kromě přenosných štítů existují i mnohem rozměrnější a těžší varianty, které je nutné převážet pomocí různých motorizovaných kolových či pásových platform. Historická paralela je opět nasnadě – podobným způsobem byly ve starověku a středověku chráněny dobývací stroje jako všelijaká beranidla nebo obléhací věže.

Taktika nasazení balistických štítů také v mnohém překvapivě kopíruje jejich použití ve starověku a středověku. Při vniknutí do ohroženého prostoru postupují zasahující policisté či vojáci v zástupu, přičemž štít obvykle nese osoba na hrotu formace. Někdy se místo zástupu také používá dvojstup, v tom případě jsou vpředu štíty dva. Pokud se náhle objeví bezprostřední nebezpečí, nosiči zakleknou a opřou své štíty spodním

Příslušníci vojenské policie brazilských vzdušných sil během výcviku s balistickým štítem



okrajem o zem tak, jako by to v minulosti udělali pavězníci. Tím vytvoří bariéru vysokou (v závislosti na konkrétním typu štítu) zhruba 80–100 cm a širokou zpravidla 50–60 cm, za kterou se zbytek zasahujícího týmu ukryje. Tato zábrana samozřejmě nemůže odolat déletrvající soustředěné palbě, proto je nutné co nejrychleji hrozbu eliminovat nebo se urychleně stáhnout na bezpečnější místo. Jedinou výjimku představují pojízdné varianty štítů v nejvyšší třídě odolnosti, vyrobené z pancéřové oceli, jež mohou často bez relativní úhony přečkat impakt desítek, ba dokonce stovek střel, a to včetně celoplošných či průbojných střel kalibrů 5,45×39 mm, 5,56×45 mm NATO, 7,62×39 mm, 7,62×51 mm NATO a 7,62×54 mm.

Kromě role ochranného prvku ve výbavě policejních a vojenských jednotek plní štíty i jiné úlohy. Díky širokému sortimentu

Francouzští četníci z protiteroristické jednotky GIGN (Groupe d'intervention de la Gendarmerie Nationale) s balistickým štítem vybaveným kamerou místo průzoru



Těžký štít produktové řady XPS (X-treme Protection Series) od firmy Patriot3 vyráběný v třídách odolnosti III a IV dokáže ochránit zásahový tým v otevřeném prostoru. Výhodou jsou dvě uzavíratelné střílny, jimiž je možno vést mířenou palbu.



Samohybný typ RS1-RBS1 Robotic Ballistic Shield americké společnosti Howe & Howe Technologies, Inc., během zkoušek odolal více než tisícovce střel ráže 7,62×39 mm.



Balistický štít Ramses nasazený týmem BRI v pařížském klubu Bataclan odolal z minimální vzdálenosti téměř třem desítkám zásahů municí 7,62×39 mm. Tento ochranný prostředek váží cca 180 kg je produktem rakouské firmy Ressenig Fahrzeugbau GmbH. Skládá se z hlavního panelu o rozměrech 180×60 cm a dvou doplňkových bočních křidel měřících 175×30 cm.

doplňků mohou být osazeny osvětlením, denními i nočními kamerami, pohybovými senzory nebo dokonce teleskopickými žebříky (ty lze použít jak k překonávání vertikálních překážek, tak k zavěšení štítu např. na horní hranu dveří). Někdy štíty nesou i označení příslušnosti zasahující jednotky, aby se snížilo riziko neúmyslné střelby proti jejím členům.

Při ochraně důležitých osob (tzv. VIP) využívají příslušníci bezpečnostních služeb také balistické kufříky nebo aktovky. Jedná se o jakési improvizované štíty uzpůsobené ke skrytému nošení. V útrokách tohoto zavazadla se nalézá rozložitelná zástěna z materiálu Twaron odolávajícího krátkým střelným zbraním a účinkům detonací. V případě zvýšeného nebezpečí se obvykle vkládá do speciální vnitřní kapsy vysoko-opevnostní kovová nebo keramická vložka. Jejich výhodou jsou malé rozměry, krátká reakční doba, nenápadnost a možnost snadné výměny poškozených komponentů, pokud je to nutné.

Ramses proti islamistům

Jedna z mediálně nejznámějších operací, při níž v poslední době došlo k použití balistického štítu, proběhla v pařížském hudebním klubu Bataclan, kde 13. listopadu 2015 zaútočili muslimští teroristé napojení na tzv. Islámský stát. Zasahující policisté se ocitli v husté palbě výkonných automatických zbraní ráže 7,62×39 mm. Všichni tři arabští útočníci totiž byli vybaveni exjugoslávskými, čínskými a bulharskými deriváty pušek AK-47/AKM, navíc si s sebou nesli značnou zásobu munice.

Ale pěkně po pořádku. K vniknutí pachatelů do budovy došlo ve 21:45 hod. První se na scéně ve 22:15 hod. objevila osmnáctka příslušníků útvaru BRI (Brigade de Recherche et d'Intervention), určeného k zásahům proti zvláště nebezpečným ozbrojeným pachatelům. Už předtím ale jednoho z útočníků zastřelila dvojice kriminalistů, náhodně projíždějících kolem. Tito policisté se ovšem následně stáhli

a čekali na posily. Jelikož postupně začalo být jasné, že muslimským radikálům nejde o vyjednávání, ale jejich cílem je povraždit co nejvíce „nevěřících“, dostal útvar BRI v 23:45 hod. rozkaz celou situaci rázně ukončit. Pachatelé se mezitím uchýlili do druhého patra, kde se zabarikádovali v úzké dlouhé chodbě za zavřenými dveřmi s asi 20 rukojmími.

Tým BRI se seřadil do zástupu za 180 kg těžký balistický štít Ramses, těsně po půlnoci rozrazil dveře, vhodil dovnitř několik zásahových výbušek a dýmovnic a zahájil svůj postup. Při tom se setkal s přívalem střel vypálených dvojicí zbývajících teroristů, jež alespoň zčásti zastavil v čele formace tlačný balistický štít. Po skončení celé akce na něm bylo napočítáno 27 zásahů, z toho jeden projektil trefil průzor. Ačkoli se střílelo na minimální vzdálenosti, žádná střela nepřekonalala tuto ochrannou bariéru. Příslušníci BRI nemohli pálit ze svých útočných pušek HK36, aby neohrozili rukojmí, proto pouze posouvali štít kupředu a při pohybu chodbou postupně ukryvali osvobozené osoby do bezpečného prostoru za něj. Jako zázrakem nebyl nikdo z nich zraněn. Poté, co se podařilo zachránit všechny civilisty, začal úderný tým opětovat palbu. A jeho členové mířili přesně. Jeden z islamistů se ihned skácel k zemi, při tom ale stačil odpálit sebevražednou vestu, jejíž exploze zabila i druhého teroristu. Celá osvobozovací akce nezabrala více než tři minuty.

Z popisu této události jasně vyplývá, že balistické štíty dnes tvoří nedílnou součást arzenálu bezpečnostních sborů po celém světě. Jejich nasazení a správně zvolená taktika pomáhají chránit životy nejen zasahujících policistů nebo vojáků, ale také obětí trestných činů a nezúčastněných osob.

Členové 604. střediska speciálního určení podřízeného Ministerstvu vnitra Ruské federace s dvojicí balistických štítů sestavených do jednoho celku



ext: Dušan ROVENSKÝ,

foto: Vitalij Kuzmin, Patriot3, Howe & Howe, US DoD, MO Brazílie, MV Francie

Lehké varianty slavné „em dvěstěčtyřicítky“

Kulomety M240L/LW

Kulomet M240 ráže 7,62×51 mm NATO byl zaveden do výzbroje US Army v roce 1977. Jedná se licenční kopii populární belgické zbraně FN MAG, zařazené do služby pod různými označeními ve více než 90 zemích světa. Typ M240 zpočátku nahrazoval kulomety M73/M73A1/M219 používané převážně jakožto výzbroj tanků série M48/M60 Patton a M551 Sheridan. Později ale našel své uplatnění také při podpoře pěchoty, a to nejen v rámci pozemního vojska, ale také US Marine Corps. V neposlední řadě se v současnosti lafetuje také na vrtulníky, kde ho ovládají palubní střelci.



Vzhledem k tomu, že kulomet M240 vznikl už koncem 70. let minulého století, dočkal se postupně několika modernizací. Poslední z nich se stala varianta M240L, vyvinutá v rámci iniciativy M240B Weight Reduction Program v roce 2010. Jak již vyplývá ze samotného názvu, hlavní změnu měla představovat redukce hmotnosti. Běžný „pěchotní“ M240B totiž váží 12,5 kg, což samozřejmě pro vojáka představuje dosti podstatnou zátěž (nemluvě o nezbytné munici). Proto M240L využívá inovativní výrobní postupy a u některých komponentů je ocel nahrazena polymery a také titanem. Navíc od ledna 2012 dostal také kratší hlaveň a kompletně přepracovanou, teleskopickou pažbu. Kvůli snadnějšímu uchycení optických zaměřovačů a dalších doplňků jsou M240L vybaveny sadou montážních lišt MIL-STD-1913. Po této „odtučňovací kúře“ klesla hmotnost kulometu na 9,9 kg a délka se zkrátala z 1 263 na 1 130 mm.

Titanového provedení se dočkalo pouzdro závěru, nosič mušky a držadlo určené

k manipulaci se zbraní. Pouzdro se navíc pro zvýšení odolnosti a tím pádem i životnosti (nyní až 50 000 výstřelů) dočkalo nitrocementování (tj. sycení povrchu uhlíkem a dusíkem) i potažení bórovou a nakonec ještě vrchní keramickou vrstvou.

Poněkud jinou metodu než společnost Fabrique Nationale zvolil známý americký výrobce Barrett. Ten namísto použití složité obrobitebního a drahého titanu sestavil prototyp nazvaný M240LW (tedy Light-Weight), u něž je výše uvedený kov nahrazen promyšlenějším zpracováním. Při montáži původního M240B i vylepšeného M240L se totiž využívá ocelových nýtů držících jednotlivé části pouzdra závěru u sebe. Při tom se pochopitelně některé části musí překrývat a zbytečně narůstá hmotnost zbraně. Také vzniká riziko koroze, když se otvory pro nýty dostávají do vnitřku kulometu vlhkost, která zde posléze kondenzuje. Barrett tudíž u M240LW přijal řešení vysoustružit pouzdro z páru výkovek a tyto části následně

svařit dohromady. Odpadá tím pracné nýtování i nutnost skládat jednotlivé komponenty (z dřívějších 64 kusů poklesl jejich počet na pouhé dva) na sebe. Hmotnost výsledného díla je ještě nižší než v případě M240L – pouhých 9,2 kg. Navíc absence nýtů zlepšuje tuhost celé konstrukce, neboť nedochází k jejich vibracím a postupnému uvolňování.

Ačkoli se M240LW poprvé veřejně prezentoval na výstavě SHOT Show 2012 v Las Vegas, v následujících letech absolvoval ještě několik drobných úprav, jež finalizovaly jeho dnešní podobu. V té nyní Barrett nabízí svůj produkt na světovém trhu potenciálním zájemcům. Závěrem lze konstatovat, že jak M240L, tak M240LW společně s nejnovějšími verzemi legendárních amerických kulometů M2 a M60 patří mezi nejlepší zbraně ve své kategorii a bezpochyby je čeká ještě hodně dlouhá služba.

Text: Dušan ROVENSKÝ,
foto: Barrett, US DoD



Zatímco u M240L došlo ke snížení hmotnosti díky použití titanu a polymerů, M240LW (na snímku) spoléhá na svařování pouzdra závěru na úkor jeho nýtování. Podpažbí zbraně je také doplněno o otvory montážního systému KeyMod.

Nejvýkonnější americký vojenský vrtulník

Vrtulník CH-53K King Stallion v ceně stíhacího letadla



Americké ministerstvo obrany odsouhlasilo začátek sériové výroby těžkého vrtulníku CH-53K King Stallion. Americká námořní pěchota (US Marine Corps) odebere 200 vrtulníků CH-53K. Výjimečné schopnosti CH-53K však něco stojí. Cena CH-53K si nezádá s cenou stíhacího letadla.

Prototyp prvního modelu CH-53A Sea Stallion vzletl již v roce 1964. CH-53 je tedy služebním rekordmanem, podobně jako třeba známé letouny C-130 Hercules nebo B-52 Stratofortress. Současné stroje CH-53E přišly do služby v roce 1980. Příběh úplně nového CH-53K se začal psát v roce 2006, když firma Sikorsky (dnes součást gigantu Lockheed Martin) nabídla námořní pěchotě projekt CH-53X.

Vrtulník CH-53K sice využívá aerodynamickou koncepci původního CH-53A, jde ale o zcela nový stroj využívající nejnovější materiály, technologie a výrobní postupy. Těžký vrtulník CH-53K, stejně jako jeho předchůdci, je určen pro kyvadlovou dopravu příslušníků námořní pěchoty, vojenského materiálu a zbraní z výsadkových lodí třídy America a Wasp na souš.

Připomeňme, že nové výsadkové lodě USS America (výtlak 45 000 t) pojmu až 12 konvertoplánů MV-22 Osprey a 12 stíhaček F-35B Lightning II. Leteckou techniku však lze „mixovat“ podle potřeby konkrétní mise. Z lodě tak mohou samozřejmě

operovat těžké transportní vrtulníky CH-53K King Stallion, víceúčelové UH-1Y Venom/MH-60S Sea Hawk nebo bitevní AH-1Z Viper.

Námořní pěchota přistoupila k vývoji CH-53K z důvodu neustálého zvyšování hmotnosti výstroje, výzbroje a zbraňových systémů. Podle oficiálních stránek námořní pěchoty CH-53K v podvěsu přepraví nejen obrněná vozidla Humvee a budoucí JLTV, ale dokonce bojové vozidlo pěchoty LAV-25. Vozidlo LAV-25 na kolovém podvozku 8×8 je vyzbrojeno automatickým kanónem ráže 25 mm.

CH-53K v podvěsu unese náklad o hmotnosti 12 200 kg (celkově v podvěsu a v nákladovém prostoru 16 300 kg) – prázdná hmotnost LAV-25 je přitom 10 900 kg, bojová hmotnost (posádka, vybavení, munice, palivo) 12 800 kg.

Unikátní externí hákový systém CH-53K dokáže přepravit až tři samostatné zásobovací kontejnery (munice, vybavení, voda, atd.) na tři různé předsunuté základny. Vysazování jednotlivých kontejnerů značně urychluje trojitý hákový systém. Ve vnitřním

prostoru vrtulníku lze přepravit dvě standardní přepravní palety 463L určené pro letecké zásobování nebo (v praxi ale méně) až 55 mariňáků, tj. celou jednu četu nebo až čtyři střelecká družstva (4×13 mužů).

Další klíčovým atributem CH-53K je trojice nových turbohřídelových motorů General Electric T408 (GE38-1B) o výkonu 3×5,6 MW, což je výrazně více než u předchozího modelu CH-53E (3×3,3 MW). Nový motor má navíc o 20 % menší spotřebu než motory vrtulníku CH-53E. Vrtulník CH-53K díky výkonným motorům a novým kompozitním listům rotoru odkáže létat v mnohem vyšších výškách při mnohem vyšších teplotách vzduchu.

Obrovský výkon motorů GE38-1B přenáší mohutná soustava převodovky a transmise. Celá soustava převodovky, hlavy hlavního rotoru a transmise má hmotnost 5 280 kg, což je více, než váží prázdný vrtulník UH-60 Black Hawk. Pouze samotná převodovka má hmotnost 2 390 kg. Pro srovnání, hmotnost převodovky ruského dvoumotorového vrtulníku Mil Mi-26 je 3 639 kg.

CH-53K s novými motory dokáže létat o 37 km/h rychleji než CH-53E. Vrtulník CH-53K získal rovněž moderní „skleněný kokpit“, nejnovější fly-by-wire řídicí systém, listy rotoru čtvrté generace se záporným vzepětím konců a rotorovou hlavu s využitím elastomerů.

Výše popsané úpravy se mají podepsat na mnohem nižší náročnosti údržby. Pro představu – vrtulníky CH-53E potřebují 44 člověkohodin údržby na jednu letovou hodinu.

Kabina CH-53K měří na délku 9,14 m, šířku 2,74 m a výšku 1,9 m. Díky velké šířce lze uvnitř nákladového prostoru přepravovat i terénní vozidlo Humvee (HMMWV), včetně jeho obrněných variant. Humvee navíc může okamžitě po opuštění vrtulníku zahájit bojovou činnost.

Bojový dolet (s nákladem o hmotnosti 12 000 kg) je „pouze“ 200 km. Víc však není potřeba, neboť úkolem CH-53K je rychle přepravovat personál/materiál z výsadkových lodí na nedaleké pobřeží.

Podle informací Námořního velitelství pro vzdušné systémy NAVAIR (Naval Air Systems Command) je maximální startovací hmotnost „káčkové“ verze 39 916 kg a optimální cestovní rychlost 276 km/h. Posádku tvoří čtyři lidé, pilot, druhý pilot, šéf posádky a mechanik/střelec.

Na začátku dubna americké ministerstvo obrany odsouhlasilo spuštění výroby prvních 26 vrtulníků CH-53K v rámci počáteční nízkosériové výroby LRIP (Low Rate Initial Production). V roce 2018 americká námořní pěchota získá první čtyři stroje CH-53K. Počátečních operačních schopností IOC (Initial Operation Capability) dosáhne první letka CH-53K na konci roku 2019. Plná sériová výroba se rozběhne v roce 2021, kdy bude firma Sikorsky schopna námořní pěchotě dodávat 14 vrtulníků CH-53K ročně.

Vrtulník v ceně stíhačky

Unikátní vlastnosti CH-53K jsou však patřičně drahé. Podle poslední hodnotící zprávy *Assessments of Selected Weapon Program* kontrolní komise amerického Kongresu GAO (Government Accountability Office) z března 2017, celý program CH-53K (vývoj a nákup vrtulníků) přijde americké daňové poplatníky na 26,5 miliardy dolarů – mimo provozní náklady.

Podle článku magazínu Bloomberg z konce března letošního roku si ale celý program vyžádá 29 miliard dolarů. Stejný magazín pak koncem dubna informoval o nárůstu ceny dokonce na 31 miliard dolarů. Rozdílné ceny mohou být dány odlišným způsobem započítání položek do programu.



Podle magazínu Bloomberg cena 31 miliard dolarů obsahuje nejen výzkum/vývoj a pořízení jednotlivých vrtulníků, ale také nákup náhradních dílů, obslužného zařízení, atd. Přesnou metodologii výpočtu ceny programu ale magazín nezveřejnil.

Pokud zůstaneme u původních oficiálních čísel, tak čistě za nákup 200 ks CH-53K námořní pěchota vydá 19,3 miliardy dolarů, tj. průměrně 96,5 milionu dolarů za jeden

vrtulník. Cena prvních vrtulníků vyrobených v rámci LRIP série je dokonce 122 milionů dolarů, což je více, než stojí stíhačky F-35 Lightning II. Nicméně po rozběhnutí sériové výroby cena poklesne na 40 milionů dolarů. Přesto jde o cenu, za kterou se prodávají stíhačky F-16 nebo JAS-39 Gripen.

*Připravil: Jan Grohmann,
foto: Sikorsky, US Marine Corps*



Od vyhlazení středočeské obce Lidice uplynulo sedmdesát pět let

Uctily tragédii lidických žen

Na konci letošního dubna zdolala trojice žen trasu pochodu smrti, kterou musely na konci druhé světové války ujit ženy z vyhlazených Lidic. Jedna z účastnic pochodu byla i rotmistryně Karolína Sluková, příslušnice Posádkového velitelství Praha. Ačkoliv tento útvar zajišťuje v průměru 400 protokolárních aktů ročně, jeho vojáci se i v době svého osobního volna dobrovolně podílejí na nejrůznějších akcích spojených s válečnými událostmi.

Trojice žen zahájila svou 130 kilometrů dlouhou cestu v německém Ravensbrücku, kde v době druhé světové války fungoval koncentrační tábor. Trasa kopírovala jeden z pochodů smrti končící v severoněmeckém městě Crivitz. Hlavním záměrem těchto nacisty hojně využívaných pochodů bylo, aby v důsledku vyčerpání či nemoci zemřel co největší počet jeho účastníků.

Lidické ženy byly z důvodu blízkosti se fronty nuceny opustit tábor dne 28. dubna 1945 a zahájily svou cestu, netušíc směr či vzdálenost, obuty pouze v dřevácích a bez jakéhokoliv jiného vybavení či přikrývek. Na cestu dostaly od Červeného kříže pouze krabici s konzervami, sušenkami a cigaretami. Strava ze zmíněného balíku sice nebyla pro ženy po tak dlouhé době strádání stravitelná, ale mohly ji vyměnit za suchý chléb či sirky.

Rotmistryně Karolína Sluková popisuje svoje zážitky takto: „Ve čtyřech dnech jsme absolvovaly stejný počet kilometrů a přibližnou trasu pochodu smrti jako lidické ženy. Symbolická zastavení byla vždy u míst masových hrobů, ve kterých jsou někdy pohřbeny i stovky zemřelých. Ani lidické ženy nezvládly dojet do cílového místa všechny. U památníků organizátorka našeho pochodu paní Milena Městecká vždy položila karty s informacemi s připomenutím osudu obce Lidice a lidických žen a o smyslu našeho současného pochodu. Rozhodly jsme se přiblížit podmínkám, za jakých byly ženy nuceny jít, a proto jsme nocovaly v lesích či opuštěném stavení. Mohli jsme tedy podobně jako vězeňkyně v roce 1945 zakoušet ranní mráz či nepřízeň počasí. I přes dnešní komfortní vybavení, které jsme měly k dispozici, jsme si v mnoha chvílích sáhly na dno a bez vzájemné podpory bychom



cíle nedosáhly. Ohromnou motivací nám byla na dálku vyjádřená podpora lidických žen, jež samy pochod přežily, a dále milá přítomnost vnučky jedné z nich, která se k nám připojila na třetí den pochodu.“

„Chtěly bychom touto cestou přispět k většímu připomenutí pochodů smrti, neboť se domnívám, že je tato kapitola 2. světové války opomíjena. Určitou odměnou po absolvovaném pochodu pro mě byla možnost osobního setkání s posledními žijícími lidickými ženami, paní Miloslavou Kalibovou a paní Jaroslavou Skleničkovou, se kterými jsme mohly osobně probrat pocity z pochodu,“ uvádí dále rotmistryně Karolína Sluková.

Hlavním důvodem takovýchto novodobých pochodů je hlavně nezapomenout, nebo spíše nepřestat si připomínat důležité události naší historie.

Text: kpt. Eva Cajthamlová,
foto: rtm. Karolína Sluková

Setkání vrchních praporčíků

Na začátku května proběhlo v prostorách vojenského školícího zařízení v Magdalénském mlýně shromáždění vrchního praporčíka 7. mechanizované brigády „Dukelské“ nadpraporčíka Pavla Konvalinky pro vrchní a vedoucí praporčíky brigády.

Cílem zaměstnání bylo předat informace z uplynulých shromáždění Náčelníka generálního štábu a velitele pozemních sil. Následovaly přednášky o budoucích úkolech brigády, jakými směry se bude ubírat výcvik, příprava velitelů a vyrovnávací týdny, které prapory brigády

organizují pro nově příchozí vojáky. Nadpraporčík Pavel Konvalinka následně předal pokyny velitele brigády ke tvorbě standardů 7. mechanizované brigády, jež budou ujednocovat postupy jednotlivců a taktické postupy podřízených jednotek. Další téma setkání bylo v díce příslušníků 103. centra

civilně vojenské spolupráce a psychologických operací. Obeznamenali účastníky shromáždění o způsobech a možnostech použití psychologických operací AČR a používání psychologických operací Ruskou federací. V závěru specialisté centra ozřejmili možnosti a úroveň RF ve vedení hybridní války. Shromáždění se také zúčastnili velitel 7. mechanizované brigády a vrchní praporčík AČR, kteří na svých besedách shrnuli své priority a nechyběl prostor ani pro dotazy.

Text: nprap. Pavel Konvalinka

Naleznete na plakátu k písni Hoši od Zborova čtyři rozdíly?

„Hoši od Zborova klidně v zemi spíte, vy se nikdy více domů nevrátíte. Vy se nevrátíte nikdy více zpátky, více nezřítte svou zem.“ Na tento refrén písně Karla Hašlera Hoši od Zborova navazuje druhá sloka slovy: Mužně jste se bili, mužně vydobyli svoji vlasti svobodu. Máte věčně žít, příkladem vždy býti všemu svému národu.“

Karel Hašler tuto píseň složil na počest slavného vítězství našich legionářů v bitvě u ukrajinského Zborova, jejíž sté výročí si právě v této době připomínáme. Jak moc myslel slova písně vážně, prokázal Hašler po okupaci českých zemí Němci. I přes přísný zákaz

pokračoval v interpretaci svých vlasteneckých písniček. Navíc texty mnohých z nich aktuálně protiněmecky upravoval. Toho se dočkala i píseň Hoši od Zborova. Nový text byl následující: „Hoši od gestapa, vy se odtud domů nikdy nevrátíte. Nevrátíte se nikdy domů zpátky, budou pro vás plakaty otcové i matky. Zůstanete tady jako bídné třeť, budou pro vás plakaty Gertrudy i Grety...“

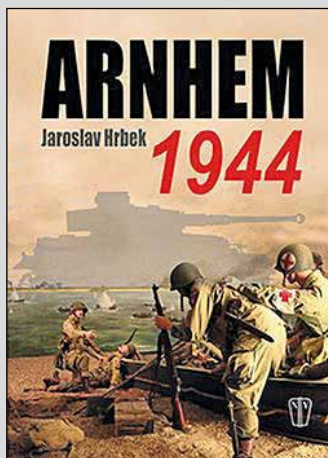
Na to, že nikdy nesklonil hlavu, dopltil Karel Hašler životem. Byl umučen 22. 12. 1941 v koncentračním táboře Mauthausen.



Rozdíly: chybné číslo 195, písnička, praporek a označení tiskárny
Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv A reportu

recenze

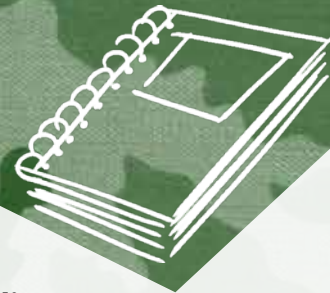
Jaroslav Hrbek **Arnhem 1944**



Po porážce německých armád ve Francii v srpnu 1944 se zdálo, že konec druhé světové války je již na dosah ruky a že vítězným angloamerickým vojskům nemůže nic zabránit v postupu do Německa. Složitá zásobovací situace spojeneckých armád, vzdalujících se rychle od přístavů v Normandii, však neumožňovala další útok na široké frontě a nutila spojenecké velení k soustředění sil pouze na jediném směru. Ve sporu o čest, kdo povede rozhodující úder do nitra Německa, zvítězil britský maršál Montgomery nad americkým generálem Pattonem a zahájil 17. září 1944 operaci Market Garden. Cílem operace bylo zmocnit se vzdušnými výsadky mostů přes četné vodní toky v jižním Nizozemí, zvláště přechodu přes Rýn, proniknout rychlým útokem tankových jednotek do hloubky německé obrany, a otevřít tak spojeneckým vojskům cestu na Berlín. Přes 5 000 kluzáků, dopravních, bombardovacích a stíhacích letadel zajišťovalo prvního dne výsadek 18 000 britských a amerických vojáků, které měl v následujících dnech následovat přibližně stejný počet v dalších vlnách. Svým celkovým rozsahem byla operace Market Garden největší vzdušnou výsadkovou operací druhé světové války.

Počet stran: 278
vydalo Nakladatelství Naše vojsko

Text: Michal Voska, foto: Nakladatelství Naše vojsko



Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO bychom rádi navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

Centrum ochrany proti zbraním hromadného ničení

Centrum ochrany proti zbraním hromadného ničení – Centre of Excellence bylo zřízeno ve Vyškově 1. července 2006 jako alianční středisko výcviku vojáků a dalšího zdokonalování a předávání informací v této oblasti. Vzniklo v návaznosti na Summit NATO v Praze v listopadu 2002, na kterém se Česká republika zavázala, že její armáda se bude specializovat na oblast ochrany proti ZHN. Posláním Centra je podporovat transformační proces v rámci NATO a být hlavním expertním poradcem NATO v problematice OPZHN.



Ředitelství speciálních sil

Speciální síly jsou samostatný druh sil, který poskytují České republice vysoce flexibilní a efektivní strategický nástroj v oblasti zajištění obrany a bezpečnosti. Jsou schopny provádět celé spektrum speciálních operací: speciální průzkum, ofenzivní činnost, podporu a vliv ve všech geografických a klimatických podmínkách. Ředitelství speciálních sil zabezpečuje velení a řízení podřízených útvarů. Úkolem ředitelství speciálních sil je poskytovat plně připravené síly k vedení speciálních operací na obranu ČR a jejich zájmů jako adekvátní odpověď na aktuální hrozby prostředí. Koordinovat veškeré plánování, řízení a podporu speciálních operací AČR a podle rozhodnutí náčelníka Generálního štábu zabezpečit jejich velení a řízení.



601. skupina speciální sil

601. skupina speciálních sil (601. skss) je útvarem přímo podřízeným ředitelství speciálních sil. Společně s ním jsou speciálními nástroji, které se významně podílejí na zajištění bezpečnosti naší vlasti. Role 601. skss vyplývá jednak z obecně definovaných úkolů speciálních sil podle doktrín NATO a dále pak z úkolů definovaných nejvyšším národním velením. Její operace se vyznačují vysokým stupněm fyzického a i politického rizika. Mohou být prováděny za války i v míru a jsou vysoce efektivní. 601. skss se zaměřuje především na speciální průzkum a zpravodajskou činnost.



601. centrum podpory speciálních sil

601. centrum podpory speciálních sil sídlí v Olomouci a je přímo podřízené ředitelství speciálních sil. Jedná se o novou, stále ještě budovanou jednotku, která svou činnost zahájila 1. 7. 2016. Plní úkoly vedení informačních a psychologických operací a poskytování bojové podpory operátorům 601. skss v rámci úkolových uskupení speciálních sil. V případě bojové podpory se jedná o spektrum palebné i další taktické podpory zasazených prvků speciálních sil při různých taktických činnostech se zaměřením na ofenzivní činnost.



4. brigáda rychlého nasazení

Velitelství 4. brigády rychlého nasazení sídlí v Žatci. 4. brigáda vznikla v roce 1994 a od samého počátku patřila k nejoperativnějším svazkům naší armády. Z tohoto důvodu byla také nejčastěji nasazovaná, a to jak doma, tak i v zahraničí. Vyznačuje se vysokým stupněm připravenosti a vycvičenosti a značnou pohyblivostí. V rámci Armády České republiky je vybavena nejmodernější výzbrojí a technikou. Je předurčena k okamžitému plnění bojových a speciálních úkolů při vojenském i nevojenském ohrožení republiky, jakož i částí sil k použití mimo její území v rámci operací NATO a mírových sil OSN. Do její struktury patří 41. a 42. mechanizovaný prapor, 43. výsadkový prapor a 44. lehký motorizovaný prapor.



7. mechanizovaná brigáda

Velitelství 7. mechanizované brigády sídlí v Hranicích. Brigáda představuje rozhodující palebnou a údernou sílu těžkého typu pozemních sil Armády České republiky. Je předurčena k plnění úkolů prevence a reakce na krizové situace v rámci národního i spojeneckého uskupení, jak na území České republiky, tak mimo něj. Struktura brigády přitom umožňuje vytváření potřebných úkolových uskupení pro řešení taktických úkolů a operací, ať už částí nebo všemi silami bojového úkolového uskupení. Brigádu tvoří 71. mechanizovaný prapor Přáslavice, 72. mechanizovaný prapor Přáslavice a 74. lehký motorizovaný prapor Bučovice.



Díky představení výrobců je armáda o krok blíže k pořízení nových lehkých terénních vozidel

Průmyslový den



Za přítomnosti významných zástupců Armády ČR, Ministerstva obrany a zástupců automobilového průmyslu uspořádala Sekce vyzbrojování a akvizic MO další kolo tzv. průmyslových dnů k plánovanému pořízení nových lehkých terénních vozidel pro české ozbrojené síly. Další průmyslový den tak navázal na únorové představení automobilek a jejich modelů v prostorách Vojenské akademie ve Vyškově. O chystanou zakázku se vážně zajímá 13 dodavatelů.

Po úvodním představení požadavků a specifikací AČR zástupci reprezentující přední producenty vozidel v dané kategorii diskutovali se specialisty z řad budoucího uživatele o technických otázkách a podrobnostech chystaného tendru. Účastníci průmyslového dne měli navíc možnost seznámit se se stávajícími modely UAZ a Land Rover užívanými AČR, které pro tuto akci byly speciálně přistaveny před Generální štáb. Druhá část průmyslového dne probíhala v duchu upřesňování informací v rámci probíhajícího průzkumu trhu, za který zodpovídají pracovníci oddělení marketingové podpory obranných akvizic. Všichni zájemci o vyzbrojovací projekt již byli osloveni formou RFÍ (Request for Information). Cílem je získat podrobná data o parametrech nabízených vozidel, jejich schopnostech či nákladech na provoz. Odpovědi jsou očekávány do 7. června.

A fakta

První Průmyslové dny probíhaly pod pořadatelstvím Sekce průmyslového rozvoje a řízení organizací MO a ve spoluorganizaci Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov ve dnech 27. – 28. února, a to prezentací firem nejprve v areálu kasáren Dědice a poté ve Vojenském výcvikovém prostoru Březina. Všechna vozidla byla připravena na statické ukázce na nástupišti kasáren Dědice a všechny přihlášené společnosti představily svá nabízená řešení formou prezentací pro zástupce AČR a MO. Na akci se prezentovalo 12 společností, které představily 20 různých značek vozidel ve více než 50 odlišných modifikacích. Zastoupení byli tak například GDELS, Jeep, Mercedes Benz, Toyota, Dacia, Renault, SVOS, VOP CZ, VW nebo Škoda.

Důraz na zapojení českého průmyslu

Nová vozidla jsou poptávána v několika variantách – kombi s pevnou střechou, variantou s nákladovým prostorem krytým plachtou umožňující přepravu osob a materiálu, skříňová nástavba umožňující zástavbu různého speciálního vybavení a varianta se zvýšenou balistickou ochranou. Důležitým aspektem celé akvizice bude zapojení českého průmyslu. Pořízení nových vozidel bude probíhat v souladu se „Strategií vyzbrojování a podpory rozvoje obranného průmyslu České republiky do roku 2025“ schválenou v prosinci 2016. Kromě technických požadavků tak budou při výběru nejvhodnějšího řešení rozhodující i faktory bezpečnosti dodávek či míra zapojení obranného průmyslu České republiky.

Nový přístup k vyzbrojování

Podobné akce přispívají k důležitému vzájemnému porozumění mezi dodavateli a budoucím uživatelem. „Ze strany obranného průmyslu i vojáků vnímám pozitivní ohlasy na naši práci. Velmi oceňuji, že se s nimi bavíme a že chceme dát akvizicím nový řád,“ prohlásil náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic Ing. Pavel Beran. Zároveň dodává: „Chceme být vůči všem zájemcům o vyzbrojovací projekty maximálně otevření a se všemi jednat na rovinu. Jen tak lze odstranit pochyby o transparentnosti zbrojních zakázek a vymanit se tak ze stínů minulosti.“ Informace z průmyslových dnů a data poskytnutá výrobcí poslouží ke zpracování souhrnného materiálu o možnostech modernizace vozového parku AČR. Materiál následně poslouží managementu resortu jako výchozí podklad pro další plánování a rozhodování v modernizačním programu.



Text: Mgr. David Kressl, Michal Voska,
foto: Michal Voska

Specialisté z 314. centra výstrahy prověřovali schopnosti včasné detekce úniku radiace a jejího šíření

Zóna 2017



Specialisté z 314. centra výstrahy zbraní hromadného ničení z Hostivice – Břve se zúčastnili součinnostního cvičení, jehož úkolem bylo prověřit krizovou připravenost ústředních orgánů státní správy, orgánů územní samosprávy a složek Integrovaného záchranného systému při řešení mimořádné události. Tou byla v tomto případě simulovaná radiační havárie v jaderné elektrárně Dukovany.

K monitorování radiační situace kolem elektrárny slouží monitorovací skupiny elektrárny a také letecká technika ze základny Praha – Kbely. Konkrétně vrtulník Mi-17, v němž jsou umístěna veškerá potřebná čidla měření. Tým z Centra výstrahy zbraní hromadného ničení Hostivice – Břve pak průběžně monitoruje oblast zájmu, tedy okolí elektrárny. „Bylo provedeno havarijní monitorování radiační situace v zóně plánování Jaderné elektrárny Dukovany. Letecká skupina prováděla několikahodinový monitoring a veškerá data byla zaznamenávána, vyhodnocována



a ve spolupráci se Státním úřadem pro jadernou bezpečnost byla provedena opatření jako při skutečné havárii. Velký dík patří samozřejmě všem zúčastněným, včetně pilotů, pro které šlo o náročný, více než pětihodinový let v nízké výšce,” uvedl nadporučík Jiří Komárek z Centra výstrahy zbraní hromadného ničení Hostivice – Břve, které je součástí 31. pluku radiační, chemické a biologické ochrany v Liberci.

Ochrana elektrárny

Vzdušný prostor nejbližšího okolí jaderné elektrárny Dukovany je zakázaným prostorem pro veškerou leteckou dopravu. Tento prostor je označen LKP9 a rozprostírá se na vzdálenost 2 km od a 1,6 km nad samotnou elektrárnou. Povolení k vletu do tohoto prostoru z důvodu havarijního monitorování bylo vyžádáno od Útvaru fyzické ochrany společnosti ČEZ, a to pouze na dobu trvání cvičení ZÓNA 2017, přičemž v žádném okamžiku během monitorování nesměl být překročen dvojitý ochranný plot obklopující areál elektrárny. Monitorování okolí elektrárny dále muselo být povoleno Úřadem

pro civilní letectví. Pro samotné monitorování pak dále platily následující bezpečnostní opatření: výška letu nad volným terénem nesměla být nižší než 100 metrů, a nad zástavbou 300 metrů. Rychlost monitorování byla stanovena na 100 km za hodinu, odstup linek monitorování pak 1 000 m. Během letu byla zjištěna radiační situace v sektorech 5, 6 a 7 Zóny havarijního plánování JEDU.

Měří se i radiace vrtulníku

Pro cvičící nešlo v žádném případě o rutinu. Každý úkon byl prováděn přesně tak, jako kdyby šlo o skutečnou havárii. Při předletové přípravě byla měřena i radiace na vrtulníku Mi-17 a taktéž byla změřena radiace po ukončení letu a přesunu z Hostivice – Břve na domovskou základnu ve Kbelích. Navíc hodnoty z odečtu osobních dozimetrů byly zaznamenány do záznamníku ozáření osob. Celková dávka obdržená jednou osobou v průběhu monitorování byla zcela v normě, v případě skutečného ozáření by ovšem následoval náročný postup. Naměřené hodnoty při cvičení tak odpovídají radioaktivitě přírodního pozadí a nepotvrdila se přítomnost radioaktivní kontaminace.

Únik látek díky opatřením minimalizován

Pravděpodobnost havárie v Jaderné elektrárně Dukovany, při níž by unikly radioaktivní látky do životního prostředí, je díky bezpečnostním systémům, bezpečnému způsobu provozování a pravidelným kontrolám minimalizovaná. Přesto se podle zákona součinnostní cvičení pravidelně opakují. Poslední podobné cvičení se v okolí elektrárny uskutečnilo v roce 2013. Jeho součástí byly praktické nácviky evakuace a práce hasičských záchranných sborů v terénu. V letošním roce je kromě cvičení ZÓNA 2017 v JE Dukovany plánováno dalších devět havarijních cvičení, v některých případech se jedná o tzv. tajné cvičení, při nichž není předem znám termín ani scénář.

Text a foto: Michal Voska



POHOTOVOSTNÍ ODDĚLENÍ VELITELSTVÍ VOJENSKÉ POLICIE TÁBOR

— PORÁDÁ V ROCE 2017 —

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

NA POZICE
SPECIALISTA ZÁSAHU - ROTNY
VELITEL ZÁSAHOVÉ SKUPINY - NADPORUČÍK

TERMÍNY VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ
7. - 11. 8. 2017
20. - 24. 11. 2017

MÍSTO: STARÁ BOLESLAV
INFORMACE: NAČELNÍK POHOD ALČ.973 231 401, MOB. 724 605 230




43. výsadkový prapor
Chrudim
VYHLAŠUJE:

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

12. - 14. července 2017

Nabízíme
Službu u jediného výsadkového praporu AČR v kolektivu výsadkářů motivovaných jako ty.

Požadujeme

- kompletní výroční
- tělesné přezkoušení AČR
- Uplavat 300 m
- Překážkové dráhy
- Běhy a pochody se zátěží
- Psychotesty

Účastníci výběrového řízení v obou kategoriích („stábi“ a „bojové jednotky“) musí mít předpoklady získat lékařské vysvědčení **A-schopen jako výsadkář**.

Zahranční nasazení v místech jako Afghánistán a Mali.

Atraktivní výcvik, a to včetně výsadkového se všemi příplatky a výhodami s ním spojenými.

V případě zájmu zašli přihlášku do 4. července na info@43vpr.cz

Další info na FB, Wiki a YouTube: „43. výsadkový prapor Chrudim“

POT ŠETŘÍ KREV

SRDEČNĚ VÁS ZVEME KE IV. ROČNÍKU
POCHODU PO ČESKOSLOVENSKÉM OPEVNĚNÍ

30. 9. 2017

místo: dělostřelecká tvrz Hanička
začátek: 8.00
konec: 18.00
ocenění: pamětní medaile s dekretem

INFO A REGISTRACE NA POCHOD:
WWW.POCHOD-OPEVNE NI.CZ
TELEFON: 605 34 54 48



HUDY

Program HUDYpartner ARMY

Vážíme si lidí, kteří ať už ze své vůle nebo z podstaty svého povolání pomáhají ostatním. Firma HUDYsport a.s., proto zřídila speciální partnerský program pro Armádu České republiky – aktivní vojáky i válečné veterány.

25 % sleva

Člen HUDYpartner ARMY získává slevu 25 % na nákup osobního vybavení v prodejnách HUDYsport.

Základní parametry programu HUDYpartner ARMY:

- Sleva standardního zboží 25% z běžných maloobchodních cen
- Nákup zboží pouze pro vlastní potřebu

Kompletní informace na www.hudy.cz/army

Postup pro zapojení do programu:

- Služba v AČR nebo průkaz válečného veterána
- Registrace na stránce www.hudy.cz/army, následně vám bude zaslána partnerská karta
- Předložení partnerské karty HUDY a služebního průkazu při nákupu

www.hudy.cz/army



Válečné plakáty, jejichž ojedinělá sbírka VÚA je v současné době vystavena v Alšově jihočeské galerii na Hluboké, sehrály během obou světových válek významnou roli

Pod palbou barev a papíru



O výsledku válek v minulosti rozhodovala děla a další těžké zbraňové systémy. To ale neznamená, že významný vliv na jejich výsledek neměly i na první pohled ryze nevojenské, dalo by se dokonce říci i umělecké prostředky. Jedním z těch nejvýznamnějších byl v dobách první světové války válečný plakát. Jednalo se o doslova učebnicový nástroj psychologické ofenzívy, který vznikl ještě předtím, než stratégové a vojenští odborníci tuto disciplínu vůbec definovali.

Nejrozsáhlejší sbírku válečných plakátů má v České republice v držení Vojenský ústřední archiv – Vojenský historický archiv. O tom se ostatně mohou a stále ještě mohou přesvědčit návštěvníci Alšovy jihočeské galerie v Hluboké nad Vltavou, kde jsou zhruba čtyři stovky válečných plakátů, převážně ze sbírek tohoto archivu, až do počátku října vystaveny.

Nejvíce je amerických

Vojenský ústřední archiv pečuje o několik vzácných sbírek válečných plakátů od první světové války až po válku v Koreji. Základem sbírky je zhruba 950 amerických, 480 britských a 135 francouzských plakátů. Druhá strana fronty je zastoupena 630 rakousko-uherskými díly. Z nich většina je ale textových, výtvarný charakter má jen několik kusů. Zajímavé jsou polské plakáty z první světové války, které spatřily světlo světa

ještě před vznikem samostatného Polska. Určitou raritou je francouzský plakát podepsaný generálem Mauricem Pellém, který se později stal prvním náčelníkem Hlavního štábu československých branných sil. Nechybí ani protektorátní plakáty a poválečné plakáty ze čtyřicátých a padesátých let minulého století. Z této rozsáhlé sbírky vybral Vojenský ústřední archiv na výstavu kolekci čítající 385 vzácných exemplářů s uvedenou tematikou.

„V minulosti jsme vystavovali válečné plakáty nejen ve Školícím a výcvikovém zařízení MO na Komorním Hrádku a v Univerzitě obrany Brno, ale i v obrazárně manželů Novákových ve Špejcharu v obci Želeč u Tábořa, kde se shledala s velkým zájmem a obdivem návštěvníků. Jednalo se o menší kolekci zhruba sto kusů plakátů. Shodou okolností Alšova jihočeská galerie v té době připravovala výstavu válečných plakátů ze zahraničních sbírek. Právě v Želči a následně i během

návštěvy v našem archivu se měli možnost její zástupci osobně přesvědčit o rozsahu a výjimečnosti našich sbírek. Výsledkem následné dohody bylo, že jim poskytneme naše exponáty,“ vysvětluje ředitel Vojenského ústředního archivu Josef Žikeš.

Obraz nad písmeny

Vznik plakátů je spojen s vynálezem litografie na konci 18. století. Právě díky této technice se podařilo postavit obraz, a to dokonce i barevný, nad tištěné slovo. První rozmach plakátové tvorby můžeme pozorovat ve třicátých letech devatenáctého století v Londýně. V tomto případě ale byl slovní doprovod podstatně významnější než výtvarná stránka plakátu. Ta začíná výrazně převládat až v případě francouzských plakátů, které se ve druhé polovině devatenáctého století začínají masivně objevovat na nově budovaných širokých pařížských bulvárech. V těchto případech se již dalo hovořit i o umělecké stránce této tvorby.

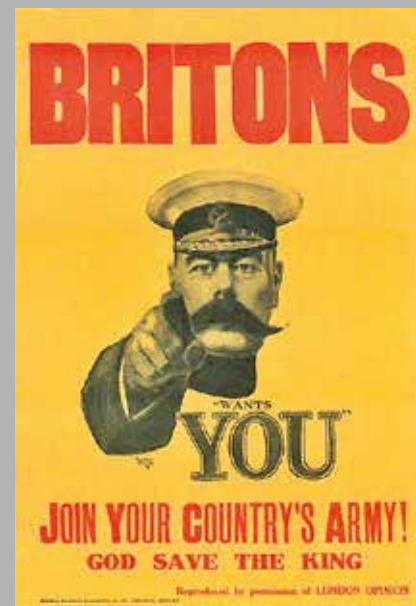
„Plakáty měly původně převážně obchodní charakter, sloužily k propagování zboží, služeb, kulturních, společenských a sportovních akcí. Ve světě bez rádia a televize, ve světě, kde noviny byly stále jen pro vzdělanou menšinu, která uměla číst a psát, se plakát stal jediným prostředkem masové komunikace. Byl tím médiem, kterému věřila společnost rozuměla,“ vysvětluje ředitel Vojenského historického archivu Julius Baláž. „Za této situace není divu, že krátce po vypuknutí první světové války se obsah plakátů začal zaměřovat i na válečné účely. Vlády na obou stranách fronty potřebovaly, aby mezinárodní veřejné mínění odsoudilo činy nepřátel. Vedle toho musely zabezpečit doplňování armád a udržovat nadšení vlastního obyvatelstva pro válku. K dosažení uvedených cílů se plakát ukázal jako nejvhodnější prostředek.“

Lpění na dobrovolnickém principu

Poněkud zjednodušeně by se dalo říci, že válečné plakáty měly mobilizovat zdroje všeho toho, čeho se právě nedostávalo. Ať již to byli tolik potřební dobrovolníci, finanční prostředky, knihy, tabák a víno pro vojáky strádající na frontě, pomoc válečným invalidům, raněným a sotratkům, výzvy k nasazení žen na práci v továrnách a rovněž žádosti o poslední vzepětí sil v rozhodujících okamžicích.



Vpravo britský plakát s maršálem Kitchenerem, vlevo pak jeho američtí následovníci.



Většina plakátů byla vydávána určitými centrály. Například britské válečné plakáty vznikly pod hlavičkou tzv. Parlamentního náborového výboru. Ve Spojených státech byl obdobnou ústřední institucí Výbor pro veřejné informace, který měl mimo jiné působit na veřejné mínění v USA a propagovat účast Spojených států ve válce.

Jednoznačně nejvýznamnější roli sehrály plakáty při mobilizaci podpory veřejnosti. A to ať již nepřímou, anebo i aktivní formou dobrovolných odvodů. Většina bojujících zemí hned na začátku války provedla mobilizaci a postupně doplňovala potřebné lidské zdroje povinnými odvody dalších ročníků. Výjimkou v tomto směru byla Velká Británie a USA. Velká Británie sice disponovala mohutným válečným loďstvem, na druhou stranu ale měla malou profesionální armádu založenou na dobrovolném základě. Ta byla samozřejmě nedostačující pro rozsáhlé operace probíhající od počátku války na evropském bojišti.

Sázka na známé osobnosti

Dramatické rozšíření britské armády odstartoval legendární plakát Alfreda Leeta zobrazující britského ministra války polního maršála lorda Kitchenera mířícího ukazovátkem přímo na diváka. Obraz doplňoval

imperativní text: Britové, vstupte do armády vaší země! Kitchener byl pro tento plakát vybrán naprosto cíleně. Ve Velké Británii měl tento hrdina burské války z let 1899–1902 v té době obrovské renomé. Samotné výtvarné řešení bylo postaveno na stylizaci snadno rozpoznatelného robustního kníru, charakteristické brigádýrky a znaku polního maršála. O výrazném úspěchu tohoto díla svědčí skutečnost, že okamžitě po jeho vylepení se do britské armády začaly hlásit tisíce dobrovolníků. Původní naprosto nedostatečný stotisícový britský expediční sbor na kontinentální Evropě byl již v roce 1915 nahrazen Kitchenerovou nově vybudovanou milionovou dobrovolnickou armádou.

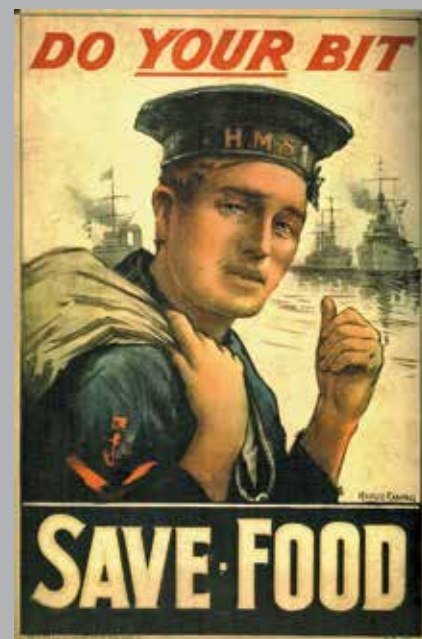
Vyvolat pocit hanby

Koncepce tohoto plakátu se následně stala jakýmsi učebnicovým vzorem pro řešení náborové kampaně v mnoha jiných zemích. Asi nejznámějším následovníkem je americký plakát Jamese Flagga s portrétem Strýčka Sama a textem I Want You For U.S. Army – Chci tě do americké armády z roku 1917. Později bylo vytvořeno ještě několik variant tohoto plakátu, mimo jiné nabádající, aby se dobrovolníci hlásili k námořní pěchotě či jiným druhům vojska.

Britové ve snaze udržet tradici a doplňovat armádu na principu dobrovolnosti v dalších letech války neváhali použít dokonce velice tvrdý, psychologický nátlak. Příkladem je plakát Savila Lumleye, který zobrazuje zamyšleného mladého muže v poválečném období, jehož se děti ptají: Tatínku, co Ty jsi dělal za Velké války? Vyvolávat pocit hanby u zdravých mladých mužů civilistů nepomáhaly pouze plakáty. Významnou roli v tomto směru sehrála tzv. kampaň bílého pířka. V jejím průběhu rozdávaly britské ženy a dívky na ulicích mužům v civilu v odvodovém věku bílá pířka. Ti pak měli pocítit hanbu za to, že nepomáhali k vítězství službou v ozbrojených silách.

„Tatínku, co Ty jsi dělal za Velké Války?“ ptá se dcera na tomto plakátu. Právě takovou formou se armáda snažila vytvořit pocit hanby u mladých mužů, kteří nenastoupili na frontu





Výjimečný Pressig

Samostatnou kapitolu představují československé legionářské plakáty. I ty byly vytvořeny ještě před vznikem naší republiky. Nejvýraznějším autorem byl v tomto směru český malíř Vojtěch Pressig, který ještě před válkou prošel Muchovým ateliérem v Paříži a v době válečného běsnění působil v USA. Jeho díla burcovala nejen k náboru do legií, ale také vyzývala Čechy a Slováky ke svržení Habsburské monarchie. Že to Pressig se svým zápalom pro vytvoření republiky myslel skutečně vážně, dokázal mimo jiné i tím, že se osobně v květnu 1917 přihlásil

do legií. Pro československou myšlenku bylo jeho výtvarné umění ale příliš potřebné, a tak se nakonec na frontu, podobně jako další naši umělci, nedostal.

Výstava válečných plakátů bude přístupná veřejnosti v Alšově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou od 14. května do 1. října 2017 denně od 9:00 do 18:00 hodin. S ohledem na velké množství exponátů bude expozice v průběhu obměňena.

Text a foto: Vladimír Marek



Československé legionářské plakáty, jejichž autorem byl Vojtěch Pressig



Interní komunikační portál

www.ikp.army.cz

Na portále se poměrně často objevují dotazy k problematice vysílání vojáků z povolání na služební cestu a stanovování podmínek pro její vykonání. Týká se to i povolení dopravního prostředku, kterým se bude voják na služební cestě přesunovat. Mezi ty kurióznější, ale stále častější, patří i jízdní kolo. V článku se budeme zabývat jedním z dotazů na uvedené téma.

Dotaz:

Dobrý den, chtěl bych se zeptat, zda lze povolit vojákovi služební cestu na jízdním kole. Pokud ano, zda je nutné vyžádat si prohlášení o tom, že kolo splňuje technické požadavky pro jízdu na komunikacích a že cyklista bude mít ochrannou přilbu.

Děkuji.

Odpověď:

Voják z povolání sice může ke služební cestě použít se souhlasem nadřízeného i kolo, ale nemůže za jeho použití vyžadovat náhrady ve smyslu ustanovení § 76 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Ty se vztahují na použití silničních motorových vozidel (čl. 27 předpisu Všeob-P-37 *Pravidla používání vozidel v resortu Ministerstva obrany*, který stanovuje podmínky pro použití soukromého vozidla ke služební cestě).

Kolo sice je vozidlem, konkrétně nemotorovým vozidlem, ale nespadá do kategorie silničních vozidel [zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb.], tzn., že nepodléhá registraci ani povinnému pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla.

Použití jízdního kola k přepravě na služební cestě je možné za podmínky, že jízdní kolo splňuje technické požadavky na konstrukci a stav výbavy jízdních kol, stanovené v příloze č. 12 C) odst. 1–10 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (viz příloha odpovědi), a s nadřízeným se voják předem na použití jízdního kola na služební cestě dohodne. Povolit použití jízdního kola na služební cestě by měl nadřízený pouze s podmínkou použití ochranné cyklistické přilby, čímž plní svou povinnost přijímat opatření k prevenci rizik (§ 98 zákona o vojácích z povolání). Povolení použití jízdního kola na služební cestě musí oprávněný nadřízený vyznačit přímo v tiskopisu Příkaz ke služební cestě. Ve vnitřním rozkaze velitele pak stačí uvést pouze kdo, kdy a kam je vyslán na služební cestu (čl. 1 přílohy č. 8 RMO č. 14/2016 *Věstníku Peněžní náležitosti a další peněžní plnění vojáků z povolání a vojáků v záloze ve službě*).

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

Inzerce

Ordinace praktických lékařů a sportovní medicíny ASC DUKLA

(rezortní zdravotnické zařízení Ministerstva obrany ČR)

hledá

zdravotní sestru na HPP, jednosměnný provoz.

Pracovní náplní je činnost v ordinaci praktického lékaře (včetně odpovídající administrativy), v zátěžové laboratoři – ergometrie a spiroergometrie, činnost mimo ordinaci – zdravotnické zajištění sportovních soutěží.

Požadujeme

Osvědčení k výkonu zdrav. povolání bez odborného dohledu, základní znalost práce s PC.

Platové ohodnocení dle Nařízení vlády č. 316/2016 plus osobní příplatek.

Zájemce zašle strukturovaný životopis a telefonický kontakt na adresu
ozzascdukla@seznam.cz.

Areport

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 553, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Libora Schulzová

Jazyková korektura: Tomáš Xaver

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje

VHÚ Praha – produkční oddělení

Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 30. 5. 2017

Toto číslo vyšlo dne: 5. 6. 2017

Foto na titulní straně: Jan Kouba

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Libora Schulzová (grafička)
telefon: 973 215 595

redakční rada

Jan Pejšek, plk. Jan Šulc,
Vladimír Lukovský, Lucie Růžková

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
- datum narození (NE rodné číslo!),
- údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
- adresu bydliště.

V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:

- číslo VÚ či VZ a město posádky,
- číslo RFO, který je vyplácí.

V případě osoby mimo resort:

- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
- název a číslo banky,
- na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního lístku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasílaným článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Bitva u Zborova stála před sto lety u zrodu naší vlasti, v současné době představuje jeden ze základních kamenů bojových tradic Armády České republiky

Hoši od Zborova, klidně v zemi spíte



„Svítá a drobně prší. Litujeme, že budeme jen zálohou, ale velitel úseku praporčík Němec mění náš žal v radost: Možná i my budeme útočit. Na několika místech děláme výpadní schody. Okolo deváté hodiny slyšíme, že 1. pluk již začal. Dělostřelba dostupuje v tu dobu na obou stranách vrcholu, několik set děl hřmí najednou. Napjatě pozorujeme nepřátelské zákopy, které náhle ožily a zesilujeme palbu. Jeden bystrozraký bratr volá neuvěřitelnou zvěst „Bratři, nestřílejte, oni mají ruce vzhůru, střílíme zajatce.“

Takto popisoval začátek bitvy u ukrajinského Zborova jeden z našich legionářů František Wildmann. Tato bitva patřila k neúspěšnějším střetnutím dlouho připravované Kerenského ofenzivy, které se účastnila i naše nově vybudovaná legionářská brigáda.

Ta převzala šest a půl kilometru široký úsek fronty v noci z 21. na 22. června 1917. Tvořily ji tři střelecké pluky o celkovém počtu tři a půl tisíce mužů. Součástí výzbroje bylo zhruba třicet kulometů, čtyři zákopová

děla a čtyři minomety. Vojáky hned na úvod čekalo nepříjemné překvapení, zákopy byly vybudovány ledabyle, navíc byly příliš mělké. Rusové nepředali předepsaný počet kulometů, kromě toho mnohé z nich nebyly schopné střelby. Nedostávalo se také střeliva. Češi a Slováci se ale okamžitě pustili do práce, snažili se co nejrychleji uvést opevnění do přijatelného stavu. Ještě před bitvou byly ale v průběhu dělostřelecké přípravy těžce zraněni dva pozdější významní českoslovenští generálové Jan Syrový a Otakar Husák.

Příliš překvapivý průlom

K zahájení ofenzivy došlo 1. července 1917 na zcela jiném úseku fronty, než kde byla dislokována naše brigáda. První den rozhodně nebylo možné označit jako úspěšný. Jediný postup zaznamenaly ruské jednotky u městečka Koňuchy, jižně od Zborova. Pro naši brigádu začala až o den později, druhého července. V ranních hodinách přešla sousední 4. finská divize do útoku. Bojovalo se o dominantu celého úseku – vrch Mohylu. O pouhých 45 minut později se zvedli ze zákopů legionáři 1. praporu 1. pluku pod vedením poručíka Čěčka. U druhého střeleckého pluku byla situace poněkud komplikovanější. Ruský velitel pluku pplk. Zembalevskij se opil natolik, že nebyl schopen řídit boj. Navíc II. prapor složený z volyňských Čechů odmítl nastoupit do boje. V tomto okamžiku se velice energicky ujal velení nově jmenovaný velitel I. praporu kpt. Radolan Gajda. Zvedl vojáky pluku ze zákopů. Ti se okamžitě připojili k útoku prvního pluku.

Tyto události byly popsány v plukovní kronice následujícími slovy: „Když skončila dělostřelecká příprava, která začala okolo šesté hodiny, a bylo viděti již nastupující řetěz 1. pluku, oddíly vyslané vpřed na pravém křídle a výzvedné oddíly 10. a 11. roty přešly v útok na nepřátelské polní stráže. Jakmile velitel v 9 hodin 10 minut obdržel tyto zprávy, dal ihned rozkaz poslati kupředu tři čety od každé roty na celém úseku frontu pluku. Kulometné a zákopnické oddíly tvořily zálohu v první linii. Díky neohroženosti, jakou šlo mužstvo vpřed, jeho nevídané chrabrosti a odvaze, byla první linie v našich rukách v 9 hodin 25 minut a v 9 hodin 45 minut byly již první naše řetězy v chodbách vedoucích do druhé linie a místy již naši útočili na druhou linii.“

Právě nečekaně úspěšný postup našich vojáků přes tři výborně opevněné zákopové linie fronty, která se téměř rok nepohnula z místa, šokoval sice protivníka i ruské velení, ovšem ne naše vojáky. V jedenáct hodin byl dobyt původní cíl celého útoku kóta 398 Mohylu. Ani zde

se ale postup nezastavil, vojáci pokračovali v útoku na třetí linii nepřátelských zákopů. Ta byla dobyta těsně před polednem. Útok legionářů byl tak prudký, že ruské dělostřelectvo musí zastavit palbu, aby nestřílelo do vlastních řad.

Více zajatců než vojáků

Příčina legionářského úspěchu spočívala především v tom, že příslušníci brigády nebyli unaveni léty předchozích těžkých bojů. Do útoku šli s obrovským nadšením. Věděli, že bojují za novou vlast. Ruské legie té doby žily sokolskou, ale především husitskou tradicí. Vojáci se mezi sebou oslovovali bratře. Navíc tím, že vstoupili do legií, spálili za sebou všechny mosty. Museli se bit na život na smrt. Pro císaře byli zrádci. Možnost zajetí se pro ně rovnala prakticky smrti. Nově jmenovaní čeští velitelé praporů a rot si perfektně rozuměli s mužstvem. Ještě nedávno byli totiž jeho součástí. Významnou roli sehrávala i zvláštní, rozptýlená taktika při útoku. Legionáři do této doby nikdy nebojovali v sestavě brigády. Na ruské frontě působili v malých průzkumných jednotkách. A tomu také odpovídala jejich taktika.

„Přestože jsme šli do útoku bez jakéhokoliv výcviku v zákopovém boji, vytvořili jsme si bojovou taktiku sami. Nebyli velitelé, byly jen hloučky čtyř, pěti lidí, bojujících a útočících podle potřeby tak, jak se jejich vlastní situace utvářela. Každý pracoval samostatně a pudově pochopil, co je potřeba dělat, aby zvítězil,“ vzpomínal po letech jeden z přímých účastníků bojů.

To samozřejmě obránce zaskočilo. Jednalo se v podstatě o podobnou taktiku, díky které se o rok později podařilo překonat zákopovou válku a prorazit německé linie. Tento takzvaný francouzský řetěz spočíval v tom, že se útočilo v zástupu, který se rychle rozvíjel do úderných skupin.

Svou roli sehrála i skutečnost, že naši vojáci uměli velmi dobře zacházet i rakouskými zbraněmi. A tak ukořistěné kulometry ještě v průběhu boje otáčeli směrem k ustupujícímu nepříteli a okamžitě po něm pálili.

Přesto se tato bitva neobešla bez nepravě malých ztrát i na naší straně.

Během ní bylo 184 československých legionářů zabito a dalších sedm set zraněno. Více než čtvrtina početních stavů brigády byla tedy vyřazena z boje. 1. střelecká brigáda získala během útoku přes 4 000 zajatců. Tedy více, než činil její početní stav. Součástí kořisti bylo i nemalé množství zbraní a dalšího vojenského materiálu.

Příklad Italům

Velitel sboru ruský generál Selivačov byl několikakilometrovým průlomem nadšen. Okamžitě poslal záložní 82. divizi, aby jej



rozšířila. Legionářský úspěch ale překvapil i Rusy. Další záložní jednotky nebyly na tomto úseku k dispozici. A tak se nakonec nepodařilo využít této výhody, uskutečnit strategický průlom a postoupit směrem na Lvov. Naopak o necelé dva týdny později přešel protivník do mohutného protiútoků. Opět to byli vojáci české brigády, kteří bojovali naplno. Vedli boj na zdrženou. U Tarnopolu umožnili bez ohledu na riziko, že budou sami obklíčeni, ústup ruských jednotek. Jejich postavení bylo ale velice složité. Dostávali se dokonce do konfliktů i s některými ruskými vojáky, kteří již nechtěli bojovat.

Legenda o bitvě u Zborova okamžitě letěla nejen Ruskem, ale celým světem. Ruské velení umožnilo výstavbu dalších našich jednotek. Brigáda byla velice rychle rozšířena na divizi. Italskou vládu přiměl zborovský příklad, aby i ona dala zelenou vytváření samostatných legionářských jednotek z řad českých zajatců.



Text: Vladimír Marek, foto: VÚA-VHA

MEZINÁRODNÍ PŘEKÁŽKOVÝ ZÁVOD JEDNOTLIVCŮ A TŘÍČLENNÝCH DRUŽSTEV PŘÍSLUŠNÍKŮ ARMÁDY A IZS



Závod zaměřený na rychlost, obratnost, sílu, vytrvalost a týmovou spolupráci.

Ústroj: oděv vz. 95. (IZS zášahový oděv)

Kategorie:

“A” - tříčlenná družstva

“B” - jednotlivci

Trat': 10 km s umělými a přírodními překážkami.

Přihlášky: do 27.6.2017

faxem 973 307 099

šisem Eduard.Zika@SIS.ACR

mailem zikae@army.cz

Další informace: kpt. ZÍKA, 601 579 624.



IRON ENGINEER 2017

LETIŠTĚ BECHYNĚ, 29.6.2017, 9:00

OTEVŘENÝ PŘEBOR VELITELE 15. ŽP



102. průzkumný prapor generála Karla Palečka v Prostějově

Organizuje

„VÝBĚR OSOB“

k rotě HUMINT ve dnech 26. – 28. 6. 2017

Mladší specialista roty HUMINT – hodnost rotmistr

Nabízíme:

- Nadstandardní platové podmínky
- Účast na zahraničních kurzech a cvičeních
- Prostor pro kariérní růst a sebevzdělávání
- Nasazení v zahraničních operacích
- Perspektiva dlouhodobého setrvání v odbornosti s dobou rozhodnou 7 let

Požadujeme:

- Středoškolské vzdělání s maturitou
- Zdravotní klasifikace „A“
- Předpoklady pro získání bezpečnostní prověrky na stupeň „Tajné“
- Splněné výroční přezkoušení z tělesné přípravy s hodnocením „dobře“
- Pokročilá znalost anglického jazyka slovem i písmem (min. úroveň SLP 2222, nebo ECL min. 65)

Strukturovaný CV a stručný motivační dopis (označené „RH-výběr“) zašlete faxem na číslo +420 973 411 719 nebo e-mailem na adresu humint@army.cz nejpozději do 20. 6. 2017.

Kontaktní tel.: +420 973 411 360 nebo +420 601 582 518

Další informace také na <http://www.102pzpr.army.cz/>

